

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

16. ÅRGANG NR. 1 FEBRUAR 2002

Strømmen skal vendes

Bertel Haarder, Hans Skov Christensen og de sædvanlige "eksperter" gik i januar i uskøn forening ud og talte for, at Danmark skal importere arbejdskraft! Det er både en skændsel for vore efterkommere og for u-landene, der lider under hjerneflugt.

Adskillige studier fra de seneste år konkluderer, at indvandring ikke kan retfærdiggøres ud fra økonomiske argumenter, se fx juni-nummeret 2001 af Nyt fra Rockwool Fondens Forskningsenhed. De eneste, der får øget velfærd af indvandring, er indvandrerne og deres hjælpere. Ofrene er primært de lavest rangerende indfødte samt tidligere indvandrere.

Professor P. C. Matthiessen har redegjort for den kulturelt og politisk ubærligt store indvandring, der ville være nødvendig for at have effekt (hundreder af millioner indvandrere til Vesteuropa i de kommende årtier). Desuden er vore hidtidige erfaringer mht. at "aflastes" udefra jo mindst talt ikke lovende, så hvorfor dog ikke først udnytte de tilstedeværende kræfter rationelt – ikke mindst de danske. Lær af Japan.

De mange udmeldinger om "nødvendigheden" af indvandring er et forsøg på at lægge røgslør og vildlede i debatten, hvor man desperat forsøger at finde støtte for sine ideologiske præferencer i økonomisk rationalitet.

På trods af den slags uklar tænkning rummer regeringens forslag (af 17. januar) vedr. udlændingelovgivningen elementer, som trækker i den rigtige retning.

Det gælder således ophævelsen af retskravet på familiesammenføring i Danmark, men ikke for de utallige "flygtninge" med deres ofte uoverskuelige familier, og det gælder

kravet om, at evt. familiesammenføring skal finde sted i det land, hvor den samlede tilknytning er størst. Sidstnævnte krav bør fungere som en repatrieringsmekanisme. Befolkningsgrupper, som har tradition for at finde en ægtefælle i hjemlandet, bør opmuntres til at fastholde denne tradition, så de kan forenes på den fædrene jord.

Ophævelsen af de-facto begrebet må ligeledes hilses velkomment. Vel bør forfulgte forkæmpere for demokrati kunne gives midlertidigt asyl. Men det skal være en klar forudsætning, at asylanterne skal rejse hjem igen snarest muligt!

Derfor bør der tages initiativ til repatriering af de titusinder af "flygtninge", som ikke længere har behov for asyl.

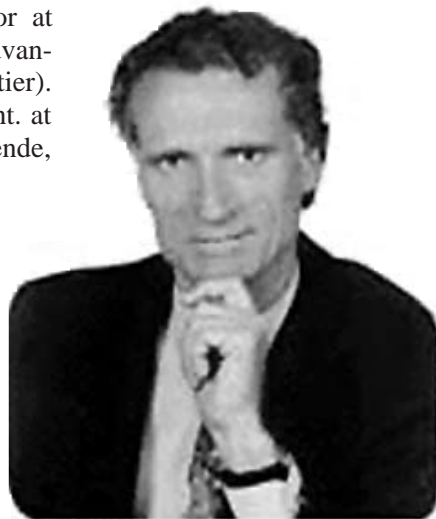
Repatriering er en hovedhjørneste i en ansvarlig flygtningepolitik.

Udlændingepolitikken bør desuden ses i sammenhæng med de problemer, som alt for høje fødselsrater skaber.

Derfor er familieplanlægning og afmontering af befolkningsbomben en hovedhjørneste i en ansvarlig politik for udviklingsbistand. Det er ikke nok at skære i u-landsbistanden. Den resterende del bør omlægges, så den sigter mod demografisk stabilisering. Ellers bidrager vi blot til at holde gang i en tikkende bombe.

Både på hjemmefronten og internationalt må regeringen skære dybere. Det er ikke nok at udskyde katastrofen. Strømmen skal vendes.

Læs videre side 7 og 17.

De korrektes garde

Op til valget 20. november trådte "kulturpersonligheder" frem i medierne og advarede mod Dansk Folkepartis "ulækre" menneskesyn. Vi har gravet i de foragedes fortid, og ulækre kendsgerninger kom frem.

Side 3.

Mudderkastning

LO brugte op til valget tvangsinddrevne fagforeningskroner til en løgnekampagne mod indvandringskritikere. Mange Dansk Folkeparti-vælgere betalte således deres egen tilsvining.

Side 5.

Racisme mod danske

Når der sker "racistiske" mord o.lign., er det hovedhistorien i medierne, mens fremmedes mord på danskere bagatelliseres. Mod fremmedes racistiske kriminalitet er der ingen krav om overvågning.

Side 15.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupen se side 32. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:

Postboks 411, 8100 Århus C.

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01

Fax 70 25 24 01

Giro: 454-7551

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

http://www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansvarshavende)

e-mail: sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl

tlf. 47 74 95 50

e-mail: pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand),

tlf. og fax. 46 36 66 66

e-mail: vinter@worldonline.dk

Murer Poul Vinther Jensen (næstformand),

tlf. 23 23 27 12

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),

tlf. og fax. 32 55 18 02

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch,

tlf. 49 19 15 54, fax. 49 19 18 54

Sekretær Keld Rasmussen,

tlf. 36 75 18 41

e-mail: otier@get2net.dk

Assistent Louise Friis Jensen,

tlf. 26 56 54 69

Suppleanter:

Afdelingsforstander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

Lærer Verner Holm,

tlf. 55 73 19 13

Gyllespredere

Østrig fik en ordentlig tur i vridemaskinen, da det efter et normalt demokratisk valg havde den frækhed at danne en ikke-socialistisk regering med deltagelse af et parti, som andre europæiske – hovedsagelig socialdemokratiske – regeringer ikke kunne lide. De fik gennemført straffeforanstaltninger mod den formastelige, til skræk og advarsel for andre, mindre lande, som måske kunne komme i en lignende situation og altså burde vide, hvad de så risikerede. (Danskeren 2000 nr. 2 s. 4).

Hos os var ingen ringere end Sveriges statsminister Göran Persson, ved hvis vel-dækkede middagsborde intrigen var blevet til, ude med riven over for Danmark. Også andre europæiske lande kunne få en EU-boycot på halsen, hvis "fremmedfjendtlige" partier fik regeringsindflydelse hos dem. Og om Danmark hed det, at han da ikke ville "afvise, at en regering i Danmark med deltagelse af Pia Kjaersgaards Dansk Folkeparti vil blive boykotet af de øvrige EU-lande." (Danskeren 2000 nr. 6 s. 6).

Den almene forargelse over behandlingen af Østrig var dog så stærk, at den fik politikerne til at trække følehornene til sig. I stedet blev deres infamationscentral i Wien brugt til at tilsværte de ulydige. (Danskeren 2001 nr. 3 s. 3).

Så der kunne ventes et og andet til det danske valg 20/11 2001. Det kom også,

omend Østrig-fadæsen dæmpede. En svensk dame, medlem af Riksdagen og formand for Nordisk Råds arbejdsgruppe om racisme, fremmedfjendtlighed og integration samt asylansøgere livskvalitet (sådan en betaler vi åbenbart til!) meddelte, at "den danske debat (er) ikke min sag", hvorefter hun med ildhu i en af Danmarks største aviser skrev spaltelangt om "en humanistisk flygtningepolitik i de nordiske lande", som 87 parlamentarikere og 55 ministre netop havde bakket op om i Nordisk Råd. Få dage før et dansk valg, men selvfølgelig helt uden at ville blande sig i dette! (Berl. 14/11 01).

På selve valgdagen lød en Politiken-overskrift: "Fogh forsøger at berolige udlandet". Og efter valget strømmede vore nordiske nabolandes største aviser over med rædselsberetninger om danskernes uforstand og "glammende højrepopulisme". Sveriges førende avis, den borgerligt liberale "Dagens Nyheter" afskrev os endda åbenbart helt med et: "Godnat Danmark".

Sådan snak skal man altså høre fra steder, hvor næsten al debat og ytringsfrihed om fremmedinvasionen synes kvalt. Men måske mener de undertrykte folk ikke helt det samme som deres opinionselite. Måske giver de danske vælgeres dumhed og frækhed dem endda et håb, et lille lys i mørket.

Indhold

Tordenskjolds soldater – fra '68	3	Set på nettet	14
LO betaler for løgnehistorier mod politiske modstandere	5	Ingen registrering af racistiske overgreb	15
Befolkningsvækst og voldelige konflikter	7	Industriøs fremmedlobby	17
Godt nytår!	8	Brevkassen	19
Mona Sheikh manipulerer	9	Adoptivbørn og arvemasse	20
Driftstilskud år 2001 for etniske foreninger og deres lobbyister	9	Chefingeniør for Multikultopia	21
Livsnødvendig indsigt om Islams væsen	10	Indvandringskritikkens pionerer	22
Islamkritik forbudt	13	Flokkur framfarasinna – í þágu þjóðar!	24
Hverdags-islam	13	Danmark rundt	25
Usædvanligt fænomen	13	Verden rundt	27
Historien gentager sig	13	Bøger og tidsskrifter	29
		Den kolde skulder	32
		Indmeldelses- og bestillingskupen	32

Tordenskjolds soldater – fra '68

Før valget 20. november fyldte annoncer som nedenstående avisernes sider:

”Danmark skal ikke regeres fra højre

Den 20. november er der alvorlig fare for et flertal til højre og en regering, hvor Dansk Folkeparti vil få stor indflydelse. Et sådant udfald af valget rummer en trussel mod grundlæggende værdier i det danske samfund som retfærdighed, frisind og sammenhold.”

Derunder er der tre portrætter af Søren Østergaard, skuespiller. Ariane Berg, sekretær og Thomas Vinterberg, filminstruktør.

Og videre tekst: ”Pia Kjærsgaard repræsenterer et ulækkert menneskesyn. At legitimere dette med et samarbejde, eller ved blot at tillade en afsmitning, kan vi ikke være bekendt. Brug din stemme på et parti der tager klar afstand fra Dansk Folkeparti. Tolerancen for intolerancen må stoppe her!

Lars von Trier”

Der fulgte 145 underskrifter.

Sent på valgaftenen den 20. november gengav svensk TV 1 et opråb fra danske ”kulturarbejdere”. Et ekko af den valgkampagne, Lars von Trier førte gennem annoncer og hjemmeside med 145 underskrifter imod en højredrejning i Danmark. Jajada, igen de gamle 68'ere! Som unge kæmpede de entusiastisk for de sovjetiske ideer, som flød ud over Europa – et arbejde for fremmed magt og nedbrydning af Danmark.

Hvorfor ikke kikke lidt på underskrifterne?

Da DR's ”P 4” sluttede i 1997 røbede Søren Kragh Jacobsen fra B & U-afdelingen, hvor venstresnoet det havde været: skønt selv fra et arbejdsmiljø havde han måttet fortælle, hvor elendigt arbejderne havde det etc. Man *skulle* simpelthen være rød!

Opdagede den brede befolkning overhovedet, hvad der foregik? Blev den fascineret af kommunismens velsignelser? Direktøren for Dagmarbiografen, Henning Carlsen, blev skuffet over, at den svenske anti-kapitalistiske film ”Made in Sweden” kun kunne gå et par uger (1970 ?), og det er vel et spørgsmål om de mere eller mindre ”kulturelle” tiltag kunne have klaret sig, hvis ikke venstrefløjen havde beher-

sket massemedierne og kunne forgyldte hinanden med – statens kulturpenge!

A f h o l d t e kunstnere som vor allesammens værtinde i ”Rottehullet” på Christianshavn, Bodil Udsen, ”Røde” Kurt Ravn i Matador og tegneren Ib Spang Olsen er ligesom hævet over andre. De var ikke udflippede og har ikke forsøgt at nedgøre andre med deres meninger.

Veletablerede ”oprørere”

Bjørn Nørgaard indtager en særstilling. Efter at han endelig havde raset ud med okkult hesteslagtning, nøgenhappening på Børsen, sexfilmen ”N a d v e r e n”, smæderier af kongehuset etc., har han tegnet nogle flotte gobeliner til Christiansborgs kongesale og er blevet dekoreret med en orden, som han tilsyneladende er stolt over.

I umodent ungdomsoprør satte Ebbe Reich forældre grå hår i hovedet med propaganda for Christiania og for fri hash uden tanke på, at børn og andre svage sjæle er særlig udsat for fristelse, der kan ende værre end galt. Trods revolutionær agitation – blev han til sidst en populær forfatter. Anderledes med den dominerende Tine Bryld, som gjorde sig forhad ved at skabe uovervindelige generationskløfter med sin politik, sin narko- og Christianiapropaganda og ved sin børnekrig mod forældre. Også hun tilstod 1997, at ”P 4” havde været meget venstresnoet, men at ”man (læs: hun) nu havde fået et mere nuanceret syn på tilværelsen”. Bedrer det på alle de ulykker, hun har lavet? 68'ernes hashrygning endte i nogle til-

fælde med katastrofe, andre gange med fordybelse i mysticisme og religioner. Den meget hashrygende Peter Laugesens forfatterskab fik prædikatet ”udflippet”.

Også Leif Sylvester Petersen, Georg Metz og Poul Martinsen hyldede Christiania. Sidstnævnte manipulerede med TV-seerne 1976 ved at lade en ”tilfældig” familie Hansen fra Hedehusene udtale sig positivt om Christiania uden at afsløre, at familiefaderen var aktiv i den fagforening, som havde lovet Christiania sin fulde støtte, – hvis Højesteret nu dømte fristaden til nedlæggelse.

Andre på Trierlisten støttede teatergruppen ”Solvognens” politiske hændings. De var mestre i denne genre og manipulerede groft med de tilstedeværende tilskuere, der måske aldrig opdagede, at de var ufrivillige medspillere. Solvognen uddelte varer i Magasin, som de – forklædt som julemænd – stjal fra diskene.

De lavede ballade på Erhard Jacobsens og Glistrups vælgermøder som gemene "vælgere" samt ved Rebildfesten juli 1976. Solvognens politiske medkombatant i filmjuryen: Fr. Dessau og Bettina Heltberg sørgede for 50.000 kr. til Solvognen i november 1976 som trøst for manglende succes med juleshowsfilmene "Dejlig er den Himmel blå" – så de kunne betale bøden for spektaklerne i Rebild nogle måneder tidligere! Analogt hermed fik Per Højholt i Statens Kunstfond udvirket yderligere støtte til dem for "økonomisk afsavn" på grund af "manglende salg" i 1978. Om det var medvirkende til at Højholt fik Det danske Akademis litteraturpris på 50.000 kr. for sin "inspiration" til digtere og læsere skal være usagt. Prisoverrækkeren Benny Andersen nøjedes med at sige, at Højholt "ikke lod sig fortolke".

Professionelle manipulatorer

Også Tage Skou-Hansen i Kulturudvalget bakkede op om Solvognen, og fotograf Henrik Saxgren fortalte om Rebild-tumlen: "Det største lyd-dias projekt, jeg har været med til, var dækningen af Solvognens Rebild-aktion i 1976, hvor 6 fotografer og 3 lyd-folk dækkede hele "indianer"-angrebet ind. Det kom der en stor lysbilled-film ud af, som har tjent ind til de bøder, aktivisterne blev idømt." – Ved en anden aktion fortalte Saxgren om fotometoderne: I 1977 var jeg "med til at lave en lysbilled-film om børnehaven i Todesgade på Nørrebro i Kbh., som blev ryddet af politiet. Vi tog billeder af politiet, når de smed folk ud."... "- i løbet af aftenen satte vi os sammen, lavede billederne og satte lyd til. Dagen efter kunne vi vise en lysbilled-film på 8 minutter."... Åbenbart med énøjet kik på politiet. Den endelige "Lysbilled-film blev en integreret del af konflikten. På den måde kan mediet spille en meget mere aktiv rolle end en fiks og færdig film." - -

Saxgren var fotograf i den røde fotoorganisation "2. Maj" og stod for VS-valgprogrammet 1983. I 1985 blev han og 35 BZ'ere anklaget for ulovlig indtrængen på borgmester Weidekamps kontor, hærværk, tyveri og frihedsberøvelse ved at sømme dørene til og fik en bøde på 1000 kr., skønt han erklærede sig uskyldig og uvidende om hensigten med aktionen. Året efter blev han anholdt på taget af Rigshospitalet...

En væsentlig del af Trierlistens navne rullede sig ud i venstredrejede tidsskrifter, forlag, gruppeteatre, undergrundsblade, partiaviser etc. som "(Ny) Notat", "København", "Politisk Revy", "Fremad", "HUG!", "SKUB", "Tiderne skifter", "Sor-

te Hane", "Røde Blade", "Menneske, Stof, Samfund", "Mentalhygiejne", "BRIS", "Arme og Ben", "2. Maj", "Røde Mor", "Eks-skolen" etc.

Organiseret sammenspisthed

Eftersom Socialdemokratiet i høj grad blev inficeret med kommunistisk ideologi fandt frontkæmpere fra DKP og VS snart ind i alle væsentlige samfundsorganer. Her kunne de udbrede deres kulturpolitik, støtte hinanden med priser og positive anmeldelser, hindre anderledes tænkende i at komme frem og dermed nedbryde landets demokrati. Igennem journalishøjskolen, dag- og fagpresse, DR og TV (fx "Kvartifem", "Familiespejlet", "Tværs", "P 4"), filmfestivals, filmjury, filmråd, forfatterforeningen, Bibliotekscentralen og bibliotekerne, Statens Kunstfond og Filmcentral m.m. (Her kan man mere eller mindre opremse hele von Triers liste: Klaus Albrechtsen, Anders Bodelsen, Jytte Borberg, Niels Brunse, Tine Bryld, Suzanne Brøgger, Erik Clausen, Fr. Dessau, Inge Eriksen, Jannik Hastrup, Bettina Heltberg, Per Højholt, Ebbe Reich Kløvedal, Poul Martinsen, Georg Metz, Bjørn Nørgaard, Henrik Saxgren, Sebastian, Tage Skou-Hansen, Jens Smærup Sørensen, Mads Strube, Leif Sylvester, Knud Vilby, Arne Würgler etc. etc.).

Medierne erobres

Særlig vigtig var naturligvis DR og TV. Her tumlede venstrefløjens sig med en uhørt bunke propaganda-udsendelser, bl.a. af Poul Martinsen, som blev ansat ved DR's kulturafd. i 1968. Han viste film om Tutta Rosenberg; Søværnets frømand; F-16-fly (om ulovlig våbenhandel), Tanzania; Christiania... Videre om BZ-besættelse af Brødfabrikken og af huset i Abel Cathrinesgade, om politiets vold og sadisme mod slumstormere etc., en opfattelse af politiet som også Bettina Heltberg gav udtryk for i sin omtale af BZ-spektakler på Vesterbro. Martinsens film "Det hemmelige DK" om frimurerordenen skulle have været vist i TV 1975, men blev forhindret af et fogedforbud og retssag; fogedforbudet blev ganske vist ophævet ved Ø. Landsret, men Højesteret dømte, at filmen skulle destrueres og Poul Martinsen og DR betale frimurerordenen 80.000 kr. i sagsomkostninger. Derved satte Højesteret indirekte et stempel på det frimurer-indslag, som kanalværterne Dirckinck-Holmfeld og Hans-Georg Møller ("Gorm") lod gå over skærmen under den løbende retssag. Var det dette angreb på Frimurerordenen som skaffede Martinsen PH-prisen? - I 1979 viste han sin film om "Isolation og Varetægtsfanger", som fik politiadvokat Volmer

Nissen til at gå til modangreb i Berlingeren, hvor han afslørede Martinsens lurvetthed og manipulering med facts. Samme år fik Martinsen Fritz Olsen-prisen.

Mange var fredsaktivister forledt af den sovjetstyrede paraplyorganisation "Samarbejdskomitéen for Fred og Sikkerhed" eller underskrev på Arne Hørløv Petersens annonce, skønt han ikke med urette var mistænkt for samrøre med Sovjet og spioneri. Her er de igen i Triers annonce: Forfattere for Fred, Kunstnere for Fred, Idrætsfolk for Fred, Præster for Fred.... Det gælder navne som Jytte Borberg, Niels Brunse, Jannik Hastrup, Kjeld Holm, Peter Ingemann, Lars Knutzon, Peter Laugesen, Vagn Lundbye, Sonja Oppenhagen, Per Skårup, Leif Sylvester Petersen, Jens Smærup Sørensen m.fl. De kan næppe undskylde sig med uvidenhed og naivitet.

Indoktrinering i kirke og skole

Også folkekirken prægedes af det kommunistiske budskab fra øst. Ebbe Reich Kløvedal mente, at kirken "skal være alternativ til Skt. Hans" og Suzanne Brøgger skrev begejstret i Politiken (16.2.74) om "Folkets Kirke": Den udflippede præst Erik Bock ved Helligkorskirken holdt flit-terstadskirke i Christiania, propaganderede for Solvognen og Christiania og figurerede på "Børnemagts" valgliste. Sammen med Børnemagt brød han ind på en kommuneskole.... etc.

Den senere biskop Kjeld Holm bar allerede som præst kappen på begge skuldre: han var ansv. redaktør for SF-bladet "Her og Nu".

Nogle af Trierlistens navne lagde særlig an på børneinstitutioner og indoktrinering af skoleungdom, velvidende at det skabte fremtidens politik. Jannik Hastrup, som med "Cirkeline"-filmene vandt sig et kært navn i befolkningen indoktrinerede samtidigt skolebørnene med den énøjede tegnefilm "Historiebogen" og "Trællene", mens Tage Skou-Hansen til gymnasiet skrev samfundsorienteringen "Den hårde frugt" imod Glistrup og dermed opnåede en pris fra Gyldendal på 20.000 kr. Line Knutzon, dengang endnu blot en skolepige, var aktiv i det venstrevredne LOE (Landsorganisationen af skoleelever), mens Helle Virkner bare var et politisk nul, der flød med strømmen og viste sig positiv til politiske og snuskede børnebøger.

Andre søgte at indoktrinere de voksne, bl.a. Ebbe Reich, som sammen med Bjørn Erichsen stod for TV-serien "Nu dages det brødre". Historieforskningen blev for meget selv for socialisten Henning Tjørnehøj, som kritisk nedsablede serien i Aktuelt, mens Svend Auken roste manipuleringen.

Nogle af navnene satsede på en mere direkte politisk indsats. Det gjaldt fx Knud Vilby, hvis bog "Oprør på Midten" var tænkt som en murbrækker for socialismen ind i de borgerlige hjem. Han blev ligesom Bettina Heltberg og hendes gamle studiekammerat Svend Auken og dennes (og hendes) svoger "den mest incite-

rende Maoist" Ejvind Larsen fra Information inviteret til det Top-venstrefløjsmøde på Esplanaden 5 i Kbh. den 6. november 1977, som venstrefløjen åbenbart ventede sig meget af.

Det er nødvendigt af og til at standse op og se sig tilbage for at danne sig et billede af de ideologier, der måtte ligge bag valg-

kampagner og krav. Med dette lille tilbageblik på navnelistens meritter forstår man så udmærket, at ovenstående venstresnoede "kulturelite" før valget i november brugte grove ord i håb om – som tidligere – at hindre anderledes tænkende i at komme til.

G. Johnsen

LO betaler for løgnehistorier mod politiske modstandere

Under valgkampen forsøgte det LO-betalte ungdomsmagasin "Tjeck" at stoppe Dansk Folkepartis vælgerfremgang. Det skete med en 18-siders løgnehistorie ...

Af Ole Hasselbalch

LO finansierer et gratismagasin "Tjeck" for unge. Mellem de pophistorier, der tiltrækker denne gruppe, stikkes ting ind, der skal påvirke de unges holdninger. Der er investeret et tocifret millionbeløb i projektet.

Tjecks novembernummer 2001 opbyggede over 18 sider en "spændende" historie om "terror-planer i Pia's bagland". Formålet var tydeligvis at lægge låg på Dansk Folkepartis vælgerfremgang.

Historien

Historien går ud på, at Dansk Folkeparti er hemmelige venner med Den Danske Forening, som hævdes at have sådanne planer. Efter at have påstået, at foreningen og Søren Krarup har hemmelige forbindelser med nynazister udnævnes DF's pressechef Søren Espersen derefter til at have hemmeligt medlemskab hos nynazisterne. Ligeledes oplyses, at Pia Kjærsgaard har haft et medlemskab af Den Danske Forening, som ifølge artiklen endog var så hemmeligt, at jeg personligt i egenskab af foreningens formand opbevarede hendes adresse nedgravet i en kasse i baghaven(!).

Pressen – med undtagelse af Jydske Vestkysten (se omstående) – ville ikke røre historien. B.T. skrev endog en leder 14/11 (Erik Meier Carlsen), der kalder artiklen en "ynkelig samling manipulerende journalistik".

Mod bedre vidende

Hvad er behovet for at grave Pia Kjærsgaards adresse ned i en baghave, når en-

hver kan slå den op i en telefonbog? Hvorfor foretager politiet sig intet i en alvorlig terror-sag? Er det nærliggende for en jødisk gift pressechef at være skabsnazist? Er de danske domstole besat med dummerhoveder, siden de gang på gang underkender de nazisammenkædninger, artiklen genopliver?

Journalist Nils Bak og redaktør Thomas Møller, der stod bag artiklen, ville ikke fortælle om "forløbet i reaktionen". Bak afslørede dog, at det ikke gør noget indtryk på ham, at dommerne i de injuriersager, hvor tingene er efterprøvet til bunds, mener anderledes end han.

Bak blev inden trykningen gjort opmærksom på, at han kunne finde dokumentation for realiteterne på Den Danske Forenings hjemmeside. Ikke desto mindre negligerede han endog, at selve udgangspunktet for historien, nemlig "terrorplanen" – som skal have gået ud på at skyde Ole Espersen og Bernhard Baunsgaard – er en for flere år siden afdød medieand konstrueret over en psykiatrisk patients

fantasier støttet med digt fra en medarbejder ved Danmarks Radio, som blev fyret i samme anledning. Nils Bak har i parentes bemærket også oplyst, at han godt kendte denne afskedigelsessag.

Ydermere kan den samling udklippede oplysninger, der flyder ud over de 18 rigt farveillustrerede sider på LO-betalt, glittet papir, kun bringes til at bære, hvis de holdes sammen af forklaringer fra materialets ophavsmand. Men denne – Frede Farmand – er som bekendt ikke just et menneske af stor troværdighed. Ydermere er han velkendt i pressen, hvor han gennem årene med skiftende held har søgt at afsætte sine varer i forskellige variationer. Ligeledes har han søgt at afsætte dem til den nuværende formand for Mosaik Trossamfund, Jacques Blum, der i en efterfølgende injuriersag fik Københavns Byrets accept af, at det var berettiget at kalde hans ydelser bedrageri, ligesom byretten mente, at Blum havde haft ret i, at Farmand havde vanskeligt ved at skelne mellem sandhed og løgn. Dertil kommer, at centrale dele af den

“dokumentation”, som blev brugt i Tjeck-artiklen, for et par år siden blev pillet i stykker i landsretten – hvis dom med tilhørende dokumenter er offentliggjort på Internet – hvor journalist Bak for øvrigt læste det som led i sin “research”.

Flere injuriersager?

Det er uden mening at blive ved med at løbe disse ting op gennem injuriersager. For sådanne sager starter bare forfra hver gang. Og LO-miljøet har jo altså væsentligt flere penge til at føre retssager for end ofrene.

DDF førte i årene 1995-2000 injurie-sag mod en fagforbundsformand, som assisteret af “menneskerets”sagføreren Christian Harlang genfremsatte og fastholdt nogle allerede i forvejen mortificerede nazisme- og racismebeskyldninger. Retssagen var en ren opvisning i prokuratorakrobatik fra Harlang. Den næse fra Advokatnævnet, han hentede sig i samme anledning, kunne han naturligvis se stort på.

Og selv om forbundsformandens adfærd i straffelovens forstand udgjorde en bagvaskelse, der efter lovens tekst skulle medføre frihedsstraf, slap hun på grund af menneskeretskonventionen(!) med en økonomisk sanktion. Men den kan man jo altså bare betale sig ud af, hvis man har de rette forbindelser.

Tilsvarende kørte sagen i Vestre Landsret mod Frede Farmand i hele fem år. Her fik han ustraffet lov til at forsøge at føre retten bag lyset om vigtige forhold i sagen.

Ligeledes fik han lov til at slå den ene kolbøtte efter den anden for at holde processen i live og køre sin modpart træt. Han har den dag i dag heller ikke betalt de omkostnings- og erstatningsbeløb, retten pålagde ham.

Domstolene er derfor, som Nils Baks kommentar da også viser, kommet til kort.

Så medens den ene ende af dagens arbejderbevægelse gennem sin statsminister opfordrede til anstændighed i valgkampen, ja så brugte den anden ende altså tvangsinddrevne kontingentmidler til at få spredt løgn om politiske modstandere.

Det eneste bodemiddel heroverfor er at trække uvæsenet frem i offentlighedens skarpe lys.

JydskeVestkysten refererede i slutningen af november omfattende Tjecks tilsmudsningsartikel. Herunder skrev man (journalisterne Kim Dahl Nielsen og Kasper D. Borch), at DDF “har haft tætte og hemmelige forbindelser til nazister...”.

I den anledning skrev Ole Hasselbalch følgende læserbrev (trykt 19/11), se kassen ovenfor.

Åbent brev til chefredaktøren for JydskeVestkysten

JydskeVestkysten har bragt en serie artikler, der sammenkæder Dansk Folkeparti/Søren Krarup med diverse nazistiske/ekstremistiske affærer. I forbindelse er også Den Danske Forening bragt ind i billedet. På Deres blads hjemmeside for 17/11 gentages f.eks. nogle af Østre Landsret allerede den 22/2 1993 mortificerede og efterfølgende ved flere lejligheder retligt underkendte beskyldninger om, at der skulle være forbindelse mellem foreningen og nazisterne.

Artiklerne bygger på gamle skrøner hidrørende fra den såkaldte “nazijæger” Frede Farmand, der nu er genoplivet af et LO-finansieret ungdomsblad som led i valgkampen.

Så sent som i september gjorde jeg i anledning af Farmands optræden hos FOF, Tønder, i JV opmærksom på, at han ikke er, hvad han udgiver sig for. Jeg fortalte også, at han er injuriedømt, og at både dommen over ham og min procedure i sagen med alle detaljer kan læses på hjemmesiden: dendanskeforening.dk (se “her er vi”, “domme”). Heri er Farmands faste sæt af historier med tilhørende “dokumentation” pillet i stykker stump for stump. Det fremgår endvidere, at Vestre Landsret dømte ham til at betale en betydelig erstatning – som han i øvrigt har været ude af stand til at udrede.

Ikke desto mindre omtaler Deres blad nu Farmands fidusmateriale som om, det var autentisk. Påskuddet er, at det er blevet gengivet i det nævnte ungdomsmagasin. JV undser sig heller ikke for at gentage historien om, at en sønderjysk gruppe i sin tid planlagde attentat på Ole Espersen og Bernhard Baunsgaard. Denne gruppe var opdigtet af Farmand og en medarbejder i Danmarks Radio, som blev fyret i samme anledning. Danmarks Radio har vedlagte brev af 7/9 1994 dybt beklaget affæren, som man i øvrigt i brevet karakteriserer som så fylldigt omtalt i pressen, at offentligheden (dengang) nødvendigvis måtte være helt på det rene med sagens rette sammenhæng.

Mit spørgsmål til Dem som chefredaktør er nu følgende:

- 1) Hvad er JV's begrundelse for i modsætning til de øvrige medier at viderebringe løgnepropaganda konstrueret af et trængt politisk parti mod en modstander og med belæg i en afsporet mands fantasier?*
- 2) Hvor mange injuriersager skal man føre, førend injuriedømmene og det, der er kommet frem under sagerne, respekteres også af Deres blad?*

Jeg imødeser naturligvis Deres svar inden valgdagen.

Der kom intet svar i bladet spalter, hvori-mod Farmand fik plads til et læserbrev, hvor han karakteriserer Ole Hasselbalchs læserbrev som løgnagtigt. Endvidere fortæller Farmand – i strid med sandheden – at Hasselbalch har været involveret i 5 retssager mod Farmand, hvoraf Hasselbalch tabte de 4, ligesom Hasselbalch ikke kan gribes i en påviselig sandhed, som det siges.

Denne svada var, hvad læserne fik lov at få at vide. Sideordnet skrev Jydske Vestkystens chefredaktør følgende til Hasselbalch:

20/11 2001.

Kære Ole Hasselbalch,

Hermed svar på Deres spørgsmål i læserindlægget i avisen 19. november:

JydskeVestkysten valgte at omtale ungdomsmagasinet Tjecks artikler om fortiden for nogle personer i Dansk Folkeparti, fordi disse personer gentagne gange har

benægtet at have noget tilhørsforhold til blandt andet Den Danske Forening. Og det må konstateres, at hverken Søren Krarup, Pia Kjærsgaard eller Søren Espersen over for JydskeVestkysten har anfægtet de dokumenter, der ligger til grund for Tjecks artikelserie.

De koncentrerer Dem i Deres indlæg særligt indgående omkring de påståede attentatplaner mod to danske politikere i 1990. Dette emne omfatter kun en enkelt sætning i JydskeVestkystens reportage og sætningen er desuden forsynet med ordet “angiveligt”, således at avisen ikke har konstateret det som en kendsgerning, at noget attentat var planlagt. Men erkendt. Denne sætning burde ikke have været med i artiklen, begrundet i Deres egen argumentation i Deres læserbrev.

I øvrigt skal jeg oplyse Dem om, at vi har modtaget et svar på Deres læserbrev fra Frede Farmand. Dette bringer vi ligeledes på vores debatsider en af de nærmeste dage. Herefter vil vi tillade os at be-

tragte diskussionen mellem Dem og Frede Farmand som afsluttet i denne omgang i JydskeVeskystens spalter.

Med venlig hilsen,
Flemming Just.
Chefredaktør

Herpå svarede Ole Hasselbalch følgende:

28/11 2001

Kære Flemming Just,

Tak for Deres brev af 20. ds.

De behandler mit åbne brev til Dem, som om det var et led i en diskussion mellem hr. Farmand og mig. Jeg har imidlertid ingen sådan diskussion og kunne ikke drømme om at indlede nogen, så vidt som at det ikke er min opgave at løbe i hælene på gale mennesker for at diskutere med dem. Derimod mener jeg at have ret til at fastholde Deres blad på de kendsgerninger, der er fastslået ad rettens vej.

Ej heller kan det være Søren Krarups, Pia Kjærsgaards eller Søren Espersens forpligtelse at modsige Farmand. Derimod er det pressens opgave at kontrollere hans belastende påstande om dem ordentligt, inden de fremstilles som udtryk for sandheden.

Lige så lidt er det min pligt her individuelt og i detaljer – igen – at forklare, hvad der konkret er galt med Farmands "dokumentation". For dette er så rigeligt sket i min sag mod ham, hvis resultat med tilhørende detaljeret procedure er offentligt tilgængelig på Internet.

Jeg skal imidlertid gøre opmærksom på, at det ikke blot er de af Dem omtalte "terrorplaner", det er galt med. Hele mandens dokumentation er bygget op af udrastede ting præsenteret på en vildledende måde, så at den overhovedet kun kan bringes til at bære en "historie", hvis tingene limes sammen af Farmands gætterier og opdigt. Hvordan tør JydskeVeskysten – ene i hele pressen – i Tjeck-sagen bygge på en mand, hvis sandhedsværdi alene beror på hans egne udsagn? En gammel nazihjælper, hvis forvandling til "nazijæger" også kun kan verificeres af hans egne udsagn? Når formanden for Mosaisk Trossamfund i Københavns Byret har fået medhold i, at manden i et tilsvarende anliggende var bedrager?

Sammenfattende er det således urigtigt, som Deres blad 13/11 skriver, at Den Danske Forening "har haft tætte og hemmelige forbindelser til nazister...". Netop denne beskyldning rejst på grundlag af Farmands materiale er underkendt af retten, og jeg antager, at landsretterne vil

være grundigt trætte af at skulle se endnu en sag af denne art.

Derfor vil jeg forslå Dem at få lagt låg på affæren på en anstændig vis. Den ene mulighed i så henseende er, at De tilkendegiver på markant måde over for læserne, at der savnes belæg for den nedrige påstand om Den Danske Forenings naziforbindelser. Den anden mulighed – hvor

jeg gerne skal bistå med alle ønskede detaljer – er at kortlægge fusentastens aktivitetsprofil og teknik.

Sidstnævnte ville berige informationsmiljøet i det sønderjyske område kendetligt.

Med venlig hilsen,
Ole Hasselbalch

Befolkningsvækst og voldelige konflikter

Forkortet artikel af Jens Lintrup, bragt i Nyhedsbrev nr. 5 (maj 2001) fra Dansk Demografisk Forening

Forskerne kan ikke give svar på, om der er en sammenhæng mellem befolkningsvækst og voldelige konflikter, for det er ikke udforsket. Er spørgsmålene betydningsløse? Samfundsdebatten driver rundt som et skib uden ror, så længe disse spørgsmål blæser for tilfældige vinde. For mig føles det som en nødvendighed at spørge her i min alderdom. Nu kan jeg jo også gøre det uden at sætte en karriere på spil.

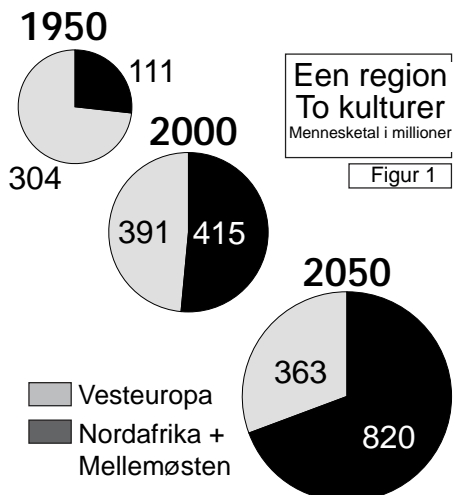
Jeg er uddannet som civilingeniør (biokemiker) og læge. Jeg har arbejdet 8 år som yngre læge i kliniske hospitalsafdelinger, 25 år som chef for Finseninstitutets centrallaboratorium og er nu pensioneret fra en overlægestilling ved Rigshospitalet. 1985-86 var jeg chef for indkøringen af laboratoriefunktionerne ved et nyt hospital i Mellemøsten. Jeg må indrømme, at jeg betragter samfundsproblemer fra en biologisk synsvinkel. Jeg har bemærket de store flokke af glade børn, man træffer overalt i Mellemøsten og spekuleret på den fremtid, der venter dem som voksne. For der foregår næsten ingenting i voksenlivet udover de religiøse aktiviteter.

De senere år har budt på voldelige tragedier i Afghanistan, Chiapas, Chittagong Hill Tracts, Indonesien, Makedonien, Kambodia, Kosova, Kurdistan, Palæstina, Rwanda, Sri Lanka og Tjetjenien, m.m. Har der været befolkningsvækst af betydning forud for disse? Hvorfor er udviklingen i Tunesien mon forløbet så fredeligt, medens den er blevet så blodig i nabolandet Algeriet? Har Algeriet haft en kraftigere befolkningsvækst end Tunesien? Svaret på det sidste spørgsmål er ja. Svaret på det første blæser i vinden.

Den samlede globale befolkningsvækst kan i sig selv blive et problem på længere sigt, når levestandarden skal hæves. Men de regionale forskelle i befolkningsvækst truer freden her og nu i de pågældende regioner. Denne biologiske trussel kan hurtigt vise sig at blive konkret. Hvor der i 1950 var 3 personer nord og vest for Middelhavet for hver person på syd- og østsiden, vil forholdet være omvendt i 2050. (Se Figur 1). Hvis folkemasserne altså forbliver, hvor de fødes. Men det gør de næppe. EU har nedsat en komité, der skal arbejde for en økonomisk udvikling i Nordafrika+Mellemøsten, der kan forhindre massernes migration. Det er en håbløs opgave.

Hvis det skal være markedskræfter, der bestemmer, hvor folk slår sig ned, vil der blive muslimsk flertal i Vesteuropa inden år 2050.

Så firkantet er det. Det må samfundet

indse. For i Nordafrika+Mellemøsten er de fysiske betingelser for befolkningsforøgelse (fx øget tilgang til ferskvand) ikke til stede. De indledende faser af folkevandringen over Middelhavet er foregået nogenlunde fredeligt. Men det er sandsynligt, at muslimske indvandrere slet ikke ønsker integration. Får vi så borgerkrig i Europa? I Danmark?

Problemets kerne består jo i, at fattigdomsbekæmpelse i muslimske lande ikke medfører faldende fertilitet i det omfang, man iagttager i andre kulturer.

De muslimske kulturer er ikke etisk mindreværdige – måske tværtimod. Men muslimer er traditionelt mere samvittighedsfulde i omsorgen for deres familie end i omsorgen for deres arbejdsplads. Man kan tale om en mere "teknologifjendtlig" og menneskeorienteret kultur, hvis man vil være venlig.

Ordet overbefolkning forekommer ikke i samfundsforskeres ordbog. Ved universitetet i Toronto sidder Thomas Homer-Dixon, som sammen med en gruppe medarbejdere og studenter forsker i "miljøknaphed (Environmental scarcity) fremkaldt af befolkningsvækst og dens konsekvenser for stabiliteten i forskellige samfund, fx i Kina og Indonesien. Fra World Watch Institute skriver Lester Brown og medarbejdere om "demografisk udmattelse" (Demographic fatigue), der belaster stabiliteten i samfund med hurtig befolkningsvækst. Når kravene til nye boliger, skoler, hospitaler og trafikantlæg suger kræfterne ud af svage stater, så glider magten over på lokale krigsherrer.

I udlandet er der endvidere historikere, som i fuldt alvor peger på, at Luthers reformation, den store franske revolution, Napoleons krige og Hitlers magtovertagelse hver for sig har haft en biologisk baggrund i en samtidig demografisk ubalance.

I Danmark betragter økonomer og politikere ældrebyrden som et større problem end indvandrerbyrden. De kan tage grundigt fejl og prioritere forkert. Det kunne være nyttigt for samfundet, om unge demografer ved valget af specialopgaver og varige forskningsfelter ville vove sig ind på de problemer, der her er skitseret så overfladisk.

Announce:

Jeg vil gerne i kontakt med andre DDF-medlemmer på Fyn. Som udgangspunkt synes jeg at vi blot skal mødes og se hvad det kan føre med sig af aktiviteter. Min email er: mensa58@hotmail.com

Godt nytår!

Som de fleste danskere ynder jeg at byde det nye år velkommen med fest og farver. Og denne nytårsaften skulle ikke være nogen undtagelse. Således havde nogle af mine bekendte og jeg besluttet os for, at der næppe kunne være noget bedre sted at fejre nytåret, end på Københavns rådhusplads, hvor vi vidste, at der ville være masser af andre nytårsglade danskere at skåle det nye år ind sammen med.

Sådan gik det til, at mine bekendte og jeg den 31/12 2001 kl. 23.50 indfandt os på Københavns rådhusplads, for sammen med mange andre festglade danskere at byde det nye år velkommen. Det var imidlertid ikke kun danskere, som denne aften havde valgt at byde det nye år velkommen på Rådhuspladsen. Således bemærkede mine bekendte og jeg straks, da vi ankom til Rådhuspladsen, at denne faktisk var omdannet til en miniudgave af Bagdad! Det vrimlede med fremmede i alle afskyninger. Der var alt lige fra hele mellemøstlige familier (mor, far og 9 børn) til store grupper af højtråbende unge arabere i dyrt mærketøj med slikhår og overskæg. Det værste var, at danskerne var i klart mindretal! Et særdeles levende indblik i, hvordan hele Danmark vil ser ud om 30 år, med mindre indvandringen stoppes og en kontant repatriering påbegyndes! Den "multietniske" sammensætning af de tilstedeværende på Rådhuspladsen kom til at betyde, at mine bekendte og jeg (og alle andre danskere) for alvor fik "kulturberigelsen" at føle. De unge mandlige muhamedanere var i højt humør! Dog ikke et humør af samme festglade karakter som det danskerne befandt sig i. Det var helt tydeligt, at de unge muhamedanere, som for øvrigt ikke virkede synderligt berusede, ikke var i højt humør fordi de nu, sammen med andre glade mennesker, skulle fejre det nye års komme, – nej de var glade, fordi de nu endelig havde en reel chance for at yde direkte fysisk skade på intetanende, lettere berusede, festglade danskere. Således morede muhamedanerne sig kosteligt med at smide fyrværkeri ind imellem de danskere, som befandt sig umiddelbart i nærheden. Jeg selv overhørte således en ca. 15 årig muhamedaner skrig "Se! Dér står nogle danskere, skynd jer smid jeres krudt derhen!" Dette var den eneste åbenlyse tilkendegivelse af muhamedanernes ærinde jeg overhørte, men at dømme efter deres adfærd som helhed, var denne tilkendegivelse særdeles generel. Overalt oplevede vi, hvordan de fremmede smed fyrværkeri ind blandt klynger af danskere, alt imens de på arabisk råbte og skreg af fryd. Mine

bekendte og jeg følte snart, at vi befandt os midt i en krigszone, hvor vi konstant måtte løbe for vores lemmer og høre. Og vi var ikke de eneste; samtlige danskere, der denne aften befandt sig på Rådhuspladsen, var jaget vildt, og kunne ikke vide sig sikre noget sted. Meget festen blev det således ikke til, da vi konstant måtte løbe og springe for ikke at komme i nærkontakt med muhamedanernes "kærlige eksplosive nytårshilsner". Mine bekendte og jeg erkendte, at vi var i fare, og søgte således igen hurtigt væk fra Rådhuspladsen, inden nogen af os kom til skade. Dette var ikke nogen nem opgave i det virvar af skrigende muhamedanere og skrækslagne danskere, men efter ca. et kvarter lykkedes det os at slippe væk fra "kulturberigernes berigelse". Da vi atter var i sikkerhed, drøftede vi det hændte og som en af mine bekendte sarkastisk bemærkede: "Skal vi vædde på, at der ikke vil blive sagt et eneste ord om, at dem der smed med fyrværkeri var af anden etnisk oprindelse end dansk?" Heri fik han desværre ret. Nyhederne den efterfølgende aften nævnte, at der havde været kaotiske og farlige situationer på Rådhuspladsen, hvor enkeltpersoner havde smidt fyrværkeri ind blandt andre tilstedeværende, men det blev på ingen måder fortalt, at udøverne var muhamedanske fremmede og ofrene danskere! Præcist hvad man kunne forvente af vores politisk korrekte medier!

Mine oplevelser denne aften rystede mig i min grundvold. Vel har jeg altid været imod indvandringen og været bevidst om de utallige problemer og ubehagligheder, der følger med den, men én ting er at være sig bevidst om noget, noget ganske andet er det at stå midt i det! Det helvede mine bekendte og jeg oplevede denne nytårsaften er, hvad der venter det ganske land, hvis ikke der bliver gjort noget radikalt! Det er således ikke længere nok at stoppe for tilstrømning af flere fremmede. De der allerede er her nu udgør et problem af dimensioner, som jeg først rigtig forstod, da jeg løb og sprang for ikke at blive sprængt i luften. Vi skal have en altomfattende repatriering af disse uønskede gæster, og vi skal sikre os, at Danmark aldrig nogensinde igen kommer ud i en situation, som den vi i dag befinder os i. Lad os glemme al snak om "integration og assimilering" og i stedet koncentrere os om det eneste, der kan redde landet: Massehjemsendelser! Intet andet kan redde Danmark!

Jeg håber, at jeg engang i fremtiden kan komme til at opleve at stå på Rådhuspladsen sammen med danskere, fri for de fremmedes vold og terror og opleve, hvordan vi byder et nyt DANSK år velkommen.

GP, København

Mona Sheikh manipulerer

Scenen er en københavnsk lokalradio i efteråret, hvor to sympatiske, midaldrende mandlige studieværter havde Mona Sheikh som gæst.

Det afsløres hurtigt, at de to Enhedsliste-værter ikke havde gjort deres hjemmearbejde og således var helt uvidende om den blæst, der på det seneste havde været i Monas parti, det Radikale Venstre, angående hendes undvigende svar på dødsstraf. Faktisk stod selv samme dag at læse i pressen, at den radikale formand på Frederiksberg, Niels Johan Juhl-Nielsen, ønskede debat om eksklusions-paragraffen, med det formål at blive fri for Mona Sheikhs medlemskab – idet der som udtalt af formanden i partiet er en række personer, der repræsenterer en yderliggående muslimsk organisation, som bl.a. støtter Osama bin Laden og Taleban.

At Mona Sheikh i Dagbladet Information har rettet en sønderlømmende kritik af USAs krig i Afghanistan, var også udenfor studieværternes viden, ligesom Niels Højlands Eftertanke i Berlingske

21. oktober var ukendt stof.

Højlund havde oprindelig en aftale med en avis om en samtale med Mona Sheikh, som han dog ikke ville gennemføre, eftersom han ikke var klar over hendes standpunkt, og at hun er medlem af den islamiske organisation Minhaj-ul-Quran, hvis hjemmeside har grimme ting på tapetet. Højlund skrev, at man jo ikke kan tale med mennesker, som principielt har tilladelse til at lyve folk lige op i ansigtet. Tilladelsen er givet af Allah.

At de to studieværter blev duperet af Mona og hendes smukke øjne var hørligt, deres kommentarer indskrænkede sig da også til gentagelser af Monas dygtighed. Og dygtig er denne smukke unge kvinde, der taler med en hastighed, som får Lotte Heise til at minde om et bumletog, og hun havde let spil her, ingen modstand.

Da Mona fik lidt modstand fra enkelte lyttere, veg hun udenom spørgsmål som religionsfrihed, idet hun henviste til, at hun jo ikke var teolog.

Mona Sheikh kom ud i fæl manipula-

tion ved at hævde, at muslimer i Danmark er nødt til at flyve deres døde hjem i kister, så begravelsen kunne foregå i hjemlandene, når sandheden er den, at der fordelt over landet findes 14 steder med muslimske gravpladser, samt at yderligere 6 er planlagt.

Studieværterne ønskede Monas snarlige genkomst til studiet, og de fandt hende som et godt eksempel på vellykket integration, bl.a. fordi hun ikke bar tørklæde!

Nu ER det jo ikke alle kokke, der går med høje huer, og når Mona Sheikh er født her i landet, kunne det snarere virke, som er hun på vej ud af integration.

En ting er sikker: Dersom studieværterne havde haft besøg af en 60-årig kvinde fra Jehovas Vidner, havde tonen været en anden og alt andet end dypet i honning som nu.

Som lytter kan man spørge sig, om det kan være en studieværts opgave at propagandere for islamisk fundamentalisme.

Birte Frandsen

Driftstilskud år 2001 for etniske foreninger og deres lobbyister

Oplyst af Indenrigsministeriets udlændingeafdeling

Anatolsk Kulturforening, Brabrand, 25.000 kr.; Armensk Kristent Kulturcenter, Kbh. K., 10.000 kr.; Babaylan Danmark, Humlebæk, 5.000 kr.; Bayanihan Center for Filippinske migranter, Kbh. K., 10.000 kr.; Calabash Association, Kbh. S., 5.000 kr.; Center for den danske og iranske Kultur, Kbh. N., 5.000 kr.; Dansk-Bosnisk Forening "Bladets Venner", Nykøbing F., 50.000 kr.; Dansk-Tamilsk Venskabsforening i Vejle, 10.000 kr.; Dampanda, Kbh. K., 20.000 kr.; EITAN – Israelsk Kultur- og Ungdomsforening, Kbh. K., 18.000 kr.; Facts, Søborg, 12.000 kr.; Fair Play, Kbh. N., 23.000 kr.; Forbundet af polske jøder i Danmark, Kbh. K., 10.000 kr.; Forening af Frie Iranske Kvinder i DK, Kbh. N., 5.000 kr.; FIBIH – Foren. af Ingeniører fra Bosnien og Hercegovina, 30.000 kr.; Foreningen af polakker i Danmark, Kbh. N., 15.000 kr.; Frederikshavns Multietniske Forening, 15.000 kr.; Hazara Forening, Kbh. NV, 10.000 kr.; Helsingør Kvindeforening, 10.000 kr.; Helsingør Ungdoms – og Kulturforening, 15.000 kr.; Hoybún Kurdisk Cultur-Art Center, Kbh. V, 5.000

kr.; Indvandrerne og Danskernes Kulturforening, Ishøj, 10.000 kr.; International Kvindeforening, Brabrand, 20.000 kr.; Den Jugoslaviske Klub Monte Negro i Ballerup, 20.000 kr.; Komkar, Kbh. K, 35.000 kr.; Kulan Organisationen, 10.000 kr.; Makedonsk Forening Makedonija, Ballerup, 10.000 kr.; Den Makedonske Forening Prespa, Kbh. NV, 20.000 kr.; Ognisko, Polsk Forening, Kbh. N, 30.000 kr.; OPSA – Org. Pakistanske Studerende, Kbh. N, 35.000 kr.; Polsk Forening i Nørresundby/Aalborg, 10.000 kr.; Det Russiske Samfund, Glostrup, 8.000 kr.; Sammenslutn. af Iranske Indvandrere Akademikere, Kbh. N, 5.000 kr.; Somaliland Danmark Venskabsforening, Kbh. NV, 20.000 kr.; SOS mod Racisme, Kbh. N, 50.000 kr.; Tamilsk-Dansk Venskabsforening i Herning, 30.000 kr.; The United Somalis Danes Friendships comm., Kbh. N, 10.000 kr.; Tyrkisk Anadolu Forening, Helsingør, 10.000 kr.; Tyrkisk Indvandrer Forening, Viby J., 20.000 kr.; Tyrkisk Kultur Forening, Brabrand, 15.000 kr.; Tyrkisk Kultur- og Undervisnings Center, Randers, 12.000 kr.; Union

of the Somali Nation – SOMNAT, Kbh. Ø, 20.000 kr.; IND-sam, 1.000.000 kr.; Indvandrerbladene, Kbh. K, 1.695.000 kr.; POEM, Kbh. N, 330.000 kr.; DRC, Kbh. N, 1.200.000 kr.; Mellemløst Samvirke, Kbh. K, 1.650.000 kr.; Nydansker, Kbh. K, 250.000 kr.

Samlet tilskud for 2001 6.828.000 kr.

Hertil kan vi føje nogle udvalgte offentlige tilskud til danske organisationer o. lign.:

Den Danske Forening, 0 kr.; Dansk Kultur, 0 kr.; Dansk Forum, 0 kr.; No-kay, 0 kr.; Frit Danmark, 0 kr.; Nomos-DK, 0 kr.; Information om Danmark, 0 kr.; osv. osv...

"Nu var vi ellers lige så glade for det længe ventede regeringsskifte, men allerede nu er glæden ved at blive til en skuffelse på grund af udnævnelsen af Bertel Haarder til minister for Udlændingeministeriet.

Det er simpelthen ufatteligt, at Anders Fogh Rasmussen ikke har taget pulsen på den danske befolkning og har fundet ud af, at det rent faktisk er stramninger i udlændingepolitikken, der er danskernes højeste ønske og ikke den form for 'fejten ind under gulvtæppet'-politik, som er kendetegnet for Bertel Haarder.

..."

Rasmus Aasted, Rønne, i Jyll.-Post. 30/11 01.

Livsnødvendig indsigt om Islams væsen

En del sikker og hinduer i Storbritannien har taget forbindelse til British National Party (BNP) for at modarbejde muslimernes trussel mod deres samfund. I november havde en koalition af sikh- og hinduorganisationer møder med BNPs formand Nick Griffin herom. Truslerne består bl.a. i en tiltagen af muslimske bestræbelser for at omvende unge sikh- og hindukvinder til islam. I oktober blev der således til unge muslimer i hele landet rundsendt et brev, der opfordrede dem til at indsmigre sig hos sikh- og hindupiger for at omvende dem til islam. I brevet hed det, at islam "er den eneste måde at leve på, og de såkaldte religioner er animalistiske". En sikh- og hindutalsmand udtalte i forbindelse med BNP-møderne, at broerne til muslimerne er blevet brændt, "og vi er trætte af, at vore samfund ødelægges uden der bliver gjort noget".

Nedenstående artikel er fra BNPs hjemmeside (www.bnp.org.uk/article/77.html). Den skrevet af en ledende britisk sikh for at give en modvægt til den ensidige islam-propaganda, som de statslige massemedier (især BBC) kører også i Storbritannien.

Islams forbandelse er, at så snart man er inde, kan man aldrig komme ud. Det er ligesom et fængsel du går ind i for resten af dit liv. Den frie verden kan kun tabe, aldrig genvinde eller komme sig over hvad den én gang har mistet. Dette tærer konstant på mængden af frie mennesker på jorden. Flere og flere af dem vil fortsat degenerere til kritikløse underkastede tåber. At underlægge sig Allahs vilje er at dræbe en vantro, at planlægge en henrettelse, kaste en bombe, kapre en bil eller et fly og masakrere almindelige anstændige borgere.

I Islam er der *ingen* fine distinktioner mellem den ene og den anden vantro. De er alle ens – lærde professorer, samvittighedsfulde læger og hårdtarbejdende embedsmænd, unge mødre, døende på hospitaler og nyfødte. De kan være husmødre, rengørere, kontorfolk, taxichauffører, gamle og unge. Hvis de ikke er muslimer, er de alle vantro, legitime mål for angreb og

henrettelse. Således var der *ingen* skrupler over at smadre fly med kvinder og børn. De var alle legitime mål for kaprere, og deres fejle handling møder indforstået tilslutning fra alle muslimer på kloden.

De blev ernæret, indoktrineret og motiveret af muslimske forsamlings, venner, forældre og slægtninge i dette land og i udlandet. Hvad de gjorde, medførte megen fryd, glæde og tilfredsstillelse. Hvor de følte sig sikre, kom de ud i stort antal og festede. Hvor de følte sig usikre eller sårbare, fordømte de terrorhandlingerne eftertrykkeligt og forstillede sig som gennemførte tilhængere af sekularisme, universel kærlighed og tolerance. Den moderne islam er ekspert i spillet for overlevelse og i at redde sit eget skind. Se dem blot i Afghanistan hvor de ikke behøver at tage hensyn, og i USA hvor de må være forsigtige. Samme islam, to forskellige ansigter. Det ene sted festede de, det andet sted benægtede de ethvert kendskab og fordømte enstemmigt kaprerne. Det er den *samme* islam, hvor muslimske lande fra Indonesien til Libyen kræver død over Israel.

Demografisk sejr via ægteskab

Muslimsk intolerance har et andet ansigt: Omvendelsen til islam i alle blandede ægteskaber. Den ikke-muslimske ægtefælle må tilslutte sig islam for at redde sit skind. Der er altid en morder i nærheden, villig til at dø for islam. Den berømte cricketspiller Imran Khan kunne ikke som en gentleman simpelthen erklære: Jeg er konverteret til kristendommen eller min kære hustrus tro. Nej, som en ægte muslimsk mand var han nødt til at erklære til verdenspressen: Jemima er gået over til islam, og hun er ved at lære arabisk for at kunne læse koranen. Ellers ville han være blevet henrettet sammen med sin kone, når han ankom til Pakistan. Derovre løber de islamiske ulve frit omkring. Selv i Europa eller i USA kunne han ikke længe have levet i sikkerhed. Han og Jemima ville være blevet boykotet af alle muslimerne, og nogen kunne endog stå frem og dræbe dem begge.

Det var denne frygt, som fik Khan til at erklære, at Jemima er konverteret til islam. Det er vigtigt at bemærke, at mens omvendelse til enhver anden religion er en

personlig og privat sag, måtte Imran Khan sikre sig, at nyhederne om Jemimas omvendelse til islam blev publiceret i alle større aviser i verden og i alle større og mindre aviser i hans eget Pakistan. Pga. trusler fra muslimske fundamentalister vises muslimske piger aldrig i kærligheds-scener med ikke-muslimske skuespillere i film. For nylig brød en indisk producer denne slaviske tradition og viste en muslimsk skuespillerinde, der blev forelsket i en hindu-dreng. Biografer, der viste denne film, blev udsat for brandbomber, og én brændte ned til grunden med tilskuerne fanget derinde.

Salman Rushdies bog *De Sataniske Vers* er blevet trukket tilbage fra hylderne i boghandler, selv i England, pga. brandbomber mod butikker, der sætter den på hylderne. De fleste af de demonstranter, der satte ild på bogen ved en offentlig demonstration i Bradford for få år siden, mens de råbte skældsord mod forfatteren, var analfabeter. De kunne ikke forstå et ord engelsk, ej heller havde de tidligere set et eksemplar af bogen.

Det er afgørende at vide, at eftersom muslimerne gifter sig med ikke-muslimske piger af højeste kvalitet hvad angår intelligens og skønhed, øges deres genværdi, mens pigens samfunds genværdi forringes. Pga. ét-vejs giftermål mellem muslimske mænd og hindu-kvinder gennem århundrederne i Indien er hinduernes genetiske værdi faldet drastisk. Med andre ord er hinduerne i dag en genetisk underlegen race på kloden. De har mistet deres mandighed ved, at deres døtre har giftet sig med muslimerne gennem århundreder.

Konvertér eller dø!

Enhver muslim, der taler om islam på samme måde som Silvio Berlusconi, vil straks blive henrettet. Berlusconi kunne kun redde sit skind ved offentligt at undskylde. Han vakte muslimernes vrede overalt i verden, selv hos dem der ikke ved hvor Italien er. Af denne årsag er islam forblevet "frosset" og stadig mere ude af trit med tiden. Den kan kun holde på de troende ved hjælp af terror. Hvis truslen om død blev ophævet og fri diskussion og debat om islam tilladt, ville de fleste muslimer i løbet af få dage forlade denne pri-

Imran Khan og Jemima Goldsmith – før og efter konvertering til islam.

mitive religion. Der er INTET valg i islam til at flytte bort fra den islamiske ideologiske stinkende kloak for at sidde i en have fuld af vellugtende friheds-blomster.

Muslimske våben er altid rettet mod eliten, de rigeste, mest indflydelsesrige eller berømte elementer i den ikke-muslimske verden. Ofte føles en mægtig fryd over hele den muslimske Umma, når nogen får ram på et stort bytte, fx ved at gifte sig med en millionærs datter (Jemima Goldsmith), eller får fat på et familiemedlem af en nobelprismodtager (Sharmila Tagore). Under tidligere erobringer af Indien omvendte de muslimske invasionsstyrker altid de overvundne hinduistiske maharajaher til islam. Alternativet var brutal død ved halshugning, at blive smidt i en grav fyldt med slanger og skorpioner, eller at blive trampet under fode af en elefant. Oftest accepterede den overvundne islam og undgik døden. Selv hellige mænd blev ikke skånet. En helgen, Togh Bahadur, blev tilbudt valget mellem islam eller døden, og da han nægtede, blev han halshugget i Delhi i 1675. Hinduerne blev rædselsslagne, og de konverterede til islam i tusindtal efter dette brutale mord.

Overtagelse via terror og barnevoerne

Muslimerne *insisterer* på deres ret til at prædike islam uhindret i Vesten, men i deres egne lande kan enhver, der prøver at prædike kristendom, blive arresteret, sagsøgt for forræderi, og henrettet. Når dette skrives (29. september 2001) er otte vestlige hjælpearbejdere i Afghanistan tilbageholdt, anklaget for at missionere for kristendommen. Der er INGEN protester fra nogen muslim noget sted på jorden. Det skyldes Vestens selvmorderiske letfærdighed, at vi hører sætninger som, at "islam er

den hurtigst voksende religion i Vesten". Det kræver ikke meget forstand at spørge: Hvem giver afkald på antal, formindskes eller forsvinder? Hvis denne hastighed i omvendelser til islam fortsætter, vil England en dag ligne Afghanistans åndelige mørke. Angrebene på Amerika (11. september 2001) var et dristigt skub af islamiske terrorister til den civiliserede verden, mod den dybe afgrund der hedder islam.

De fleste vestlige regeringer bliver nødt til at få deres folk med på at forstå de magtfulde muslimske motiver bag disse terrorhandlinger, der sigter mod at blødgøre det kristne mål. I den muslimske verden har ingen behov for at få folket med sig. De er alle i bevægelse for at tilintetgøre den vestlige civilisation. Når nogen lykkes, glæder de sig alle. Når nogen fejler eller bliver fanget, nægter alle ethvert kendskab til ham. Der er direkte opfordringer til Muhameds tilhængere om at gifte sig med ikke muslimske piger for derpå at skille sig fra dem, når de har produceret tre-fire stk. Muhamed, hvorpå de gifter sig med en og så endnu en ikke-muslimsk kvinde. I tilfælde af en krise i den islamiske verden appelleres der kun til ikke-muslimsk velgørenhed. Man hører næsten aldrig om store indsamlinger eller fundraising i muslimske lande, skønt nogen er utroligt rige, fx Kuwait, Libyen, Iran, Irak og Saudi-Arabien.

Blandt ekspert-tiggerne er PLO, altid ved donorernes dør, fra rige Amerika til fattige Indien. Med alle disse penge kan de år efter år opføre flere stenkastende hooligans og flere pistolskydende terrorister til at ødelægge familier. At tage sig af egne familier og arbejde i fabrikker, butikker og landbrug for en anstændig levevej er fremmed for islam. Tvungne koranklasser for muslimske børn er tidsspilde for de fleste skoleelever, der er tvunget til at lære arabisk på bekostning af at lære fysik, engelsk, matematik eller geografi. At holde piger og kvinder indendørs er en garanti for at holde dem alle tilbagestående overalt. Lærere i folkeskolen i Vesten bemærker pigers forsvinden, når de når pubertetsalderen. De sendes til deres islamiske lande for at blive gift unge. Efter nogen tid vender de tilbage med to eller tre børn, og med endnu et i maven.

Indrømmelse på indrømmelse til islam

Offentligheden burde kende antallet af muslimer i Storbritannien i 1960 og 2000. Så kunne man fremskrive antallet til 2050 og videre frem. Nye muslimske indvandrere opfører sig som "lam" men opbygger gradvist evner og selvtillid for at blive

"tigre". De først ankomne muslimer til Vesten arbejdede hårdt i fabrikker og butikker. Men eftersom de havde deres egne kulturcentre og moskeer at samles i, og egne "halal"-butikker med kød fra muslimske slagtere, integreredes de aldrig i storsamfundet. Da de følte sig bedre etableret krævede de fridag om fredagen for at bede, halalkød i skoler, og yderligere krav gik ud på at maden skulle tilberedes og serveres af muslimsk personale, og på afstand af køkkener hvor svinekød blev tilberedt og serveret. Derpå kom kravet om, at piger skulle undtages fra gymnastik i blandede hold, og senere kravet om, at piger skulle bære muslimsk tøj, ikke den traditionelle skoleuniform, og at de skulle have håret dækket hele tiden.

De vestlige samfund blev ved med at give efter og vige, og så flere og flere krav trængte på – for specielle jobkvoter, reservation af pladser på universiteter, og endda separate skoler for muslimske børn. De hvervede kendte kampagne fortalere som Cat Stevens, nu Yusuf Islam. Mange arabiske stater, der ikke ville brødføde en sultende afghaner, donerede store pengesummer for at bidrage til etableringen af muslimske skoler, afdelinger for islamiske studier ved universiteter, endog moskeer. Endelig oprettede de deres muslimske parlament i London. Dette muslimske parlament vedtager love, som er bindende for alle muslimer i dette land, og udfærdiger instruktioner om at afstå fra at tilslutte sig eller støtte nogen som helst aktion fra den britiske regering mod nogen islamisk stat, uanset hvor undertrykkende eller grusom den er. Muslimerne har intimideret det delte Indien i en sådan grad, at muslimske kriminelle ikke kan stilles for en almindelig domstol, men for specielle islamiske Sharia-domstole, hvor *ingen* hindu eller kristen kan sidde som dommer. Ethvert land i verden arbejder for egne interesser, men alle islamiske lande har én fælles dagsorden, når det drejer sig om relationer med den ikke-muslimske verden. De er globalt kædet sammen, hvilket af og til kræver en stor kraftanstrengelse.

Muslimere i Indonesien, Kina og Ghana råber advarsler til Amerika om ikke at gå ind i Afghanistan. Dette slogan, *Død over Amerika*, høres ikke kun i Iran, men også i Indien, Bangladesh og Indonesien. I næsten fire årtier vovede uafhængige Indien ikke at anerkende staten Israel af frygt for at fornærme den muslimske blok af nationer. Israelsk-indiske sportsbegivenheder eller fodboldkampe er utænkelige i Indien af frygt for muslimske angreb på spillere. Muslimer lader til at være opsatte på at få mere territorium, skønt de allerede har 43 islamiske stater på jorden. Da de havde fået

Pakistan invaderede de straks Kashmir.

Den legendariske indiske kujonagtighed var deres bedste allierede. Hvis Vesten nu viger tilbage ligesom Indien, vil der komme flere tilintetgørende angreb fra de muslimske terrorister. De vil blive meget opmuntret af Vestens tavshed og mangel på beslutningskraft og handling. Effekten af islam på ikke-muslimerne kan ses i Indien, hvor hinduerne er blevet genetisk reducerede og gjort til kujoner, simpelthen fordi de under islam hverken havde uddannelse, yringsfrihed, endog ikke menneskerettigheder eller status. Hinduen har som vantro *ingen* status i retssale. Han var tvunget til at betale skat, kaldet Jezia, for at "købe" sig til beskyttelse og for at redde sine døtre fra at blive bortført og voldtaget. Sikherne i Indien opstod for at trodse disse forgængere til Taleban, der på dette tidspunkt var brutale herskere over Indien.

Sikhernes turban og sværd var en trods mod mogulerne, der forfulgte sikherne på den mest dyriske facon og kun tillod hinduerne at ride på æsler. Med en pris sat på deres hoveder flygtede sikherne til skove for at redde livet. Uheldigvis gik mange sikker tilbage til den pacifistiske almindelige hinduisme og havde glemt den behandling, de fik under mogulerne (muslimerne) før briternes ankomst til Indien. For nogle af disse tåber er koranen lige så hellig som deres egen guru Granth Sahib. Men selv en overfladisk læsning af Granth Sahib vil vise de store forskelle. Der er intet ildfuldt had eller tilskyndelse til at dræbe den ikke-troende, eller til at låse kvinderne inde, men et kraftfuldt budskab om universel tolerance og kærlighed mod hele menneskeheden, uanset ens religion, hudfarve og tro.

Muslimer en ensidig byrde

Kollektivt er muslimerne et ubarmhjertigt fællesskab og meget ufølsomt over for andres følelser. For få år siden var der en stor demonstration på Trafalgar Square i London, og de fremførte på scenen en sikh-pige, som offentligt tog afstand fra sin religion og sine forældre til alles vilde begejstringsråb. Det var negationen af alle normer for civiliseret opførsel og anstændighed i Storbritannien. Denne demonstration var organiseret af Hizb-ut-Tahrir, en radikal muslimsk organisation, der har gennemtrængt britiske universiteter og udbredt pjecer, der opfordrer gode muslimer til at gifte sig med ikke-muslimske piger for at forøge den Islamiske Nation.

I alle tværreligiøse møder er muslimer markant fraværende. De dukker kun op, når der kan scores en politisk gevinst foran medierne. Men i resten af landet ser

disse møder *intet* til muslimer. Det er som forældremøder i skolen, hvor forældrene til bøller og adfærdsvanskelige børn ofte mangler. Muslimer bidrager ikke til ikke-muslimske sager. Man kan udføre et simpelt eksperiment på britiske gader og markeder ved at sende en frivillig ud for at indsamle til fx ofre for jordskælv i Guatemala, en anden til det samme i Tyrkiet eller Iran, hvor bidragyderen noteres. Det vil fremgå, at *ingen* muslim gav en øre til dem i Guatemala, mens bidrag til de to sidstnævnte lande for det meste kom fra kristne eller hinduer.

Selv i velgørenhedshandlinger er muslimer ekstremt separatistiske. Alligevel forventer de, at hele verden brødføder ofrene for tyrkiske og iranske jordskælv og endog at de hjælper mod genvordigheder skabt af

Så helliger de sig den eneste industri de kender, krigsførelse. Den skaber forældre-løse børn, enker og flere flygtninge. Siden den muslimske kultur er nomadisk som på Muhameds tid, producerer de ikke brød nok til deres egne behov. Hvor de kunne dyrke byg og hvede, producerer de narko og våben. Det er Afghanistans største eksportvarer. I lignende lande som Svejs og Østrig har kristne befolkninger udviklet en anden form for lykkeligt liv, inkl. industrier, fx ure, turisme og bjergbestigning. Men i islamiske Afghanistan og Kashmir er der kun lyden af skud og eksplosioner.

Det kan ikke undre, at flygtninge flyder ud af deres sprækker i millioental. Donorerne må spørge: Hvorfor fortæller ingen dem om familieplanlægning? Eller: Hvorfor kan alle disse vilde Muhamed'er ikke

British National Party demonstrerede 24. november i London for "Islam ud af Storbritannien".

muslimerne selv, fx brødføder ofrene for deres egne herskeres ugerninger, korrupktion og misregimente som i Afghanistan, Tyrkiet og Irak. Millioner af afghanere er blevet subsistensløse ikke af Guds vilje men pga. inkompetence og bestialitet hos deres egne islamiske herskere. I stedet for at støtte terrorisme udenlands, kunne disse regimer bruge energi og midler for uddannelse og økonomisk udvikling hjemme. Men dette er ikke i overensstemmelse med islams natur: Vi producerer flere sultne munde. DU brødføder dem! Dét er deres udfordring til resten af verden. Der er bogstavelig talt millioner af muhamedanere overalt på kloden, som skal brødfødes og huses via alle mulige slags velgørenhed.

Det dokumenterer deres analfabetisme og primitive kultur, når de yngler som kani-ner uden at sikre sig morgendagens brød.

bosætte sig i deres eget land og leve fredeligt ligesom østrigerne og svejtserne? Men at stille sådanne spørgsmål er politisk ukorrekt. Derfor fortsætter muslimerne med at mangfoldiggøre sig og derpå kæmpe, kapre, forgifte og dræbe, og verden fortsætter med at brødføde deres flygtninge. En fin beskæftigelse og tidsfordriv hele vejen rundt! Der har været krige, hungersnød og utallige andre katastrofer i de seneste årtier. Men ingen ved hvor alle flygtningene fra ikke-muslimske lande er blevet af.

Kun de muslimske flygtninge er forblevet for at blive brødfødet, huset og klædt på af resten af verden. I 1947 havde alene Indien over 15 millioner hindu og sikh-flygtninge, udvist fra den nyligt skabte Islamiske Republik Pakistan. De fandt alle job, et levebrød og forsvandt fra offentlig

opmærksomhed i løbet af nogle få måneder. Så snart en eller anden islamisk stat skaber hinduistiske eller kristne flygtninge (Østtimor), forsvinder de fra offentlighedens opmærksomhed i løbet af nogle uger.

Alle asiater smidt ud af Ugandas diktator Idi Amin i 1972 bosatte sig og kom videre ved egen kraft. Men ordet "selvhjælp" er ikke kendt for muslimerne. De råber op, uden skam eller forlegenhed, for at få mad og husly, og de fleste appeller er rettet mod civilisationer, som de ønsker at fjerne fra jordens overflade. Det er ironisk at se fødevarerhjælp og hvedesække ankomme til Afghanistan og Pakistan for at brødføde sultende afghanere. På alle disse sække er der påtrykt tre store hvide bogstaver: USA. Men alle disse sultende afghanere, der holdes i live på amerikansk hvede, beder til Allah om at sende enhver amerikaner, der går ind i deres land, hjem i en plastsæk.

Intetsteds er ordet "tak" så makabert som i den islamiske verden. Dette "tak" kan ramme ethvert land, hvor muslimer synes at leve lykkeligt. En muslimsk minoritets rolle er at agere som "sandpapir" på de ikke-muslimske værtssamfund – altid i færd med at skrabe. Den bliver ved med at gnide på sin værts nerver indtil de er tyndslidte og ved at give efter, vige, eller give op, totalt. Koranen er ligesom regnen der falder på en jernmaskine, der ligger ude i det fri, forårsager rust og stadig mere rust indtil hele strukturen smuldrer i rust og til slut falder sammen.

Dræber-"religion"

Denne forståelse af koranens indflydelse og greb om de troendes sind, og budskabet der udspringer fra den, som giver vold, ødelæggelse og kamikaze-agtige selvmordsaktioner, er afgørende for alle samfund, der ønsker at overleve på kloden. For lande som Afghanistan, Libyen, Iran og Irak er det for sent. Lande i den stadigt svindende frie verden såsom USA, Japan, Rusland og Storbritannien må skaffe sig af med deres svage nerver og rustne jernstrukturer og i stedet få sig nogen af uforgængeligt rustfrit stål eller en varig form for plastik. De nye strukturer må være i stand til at modstå den konstante gnidning, erosion, hamren og bombardering fra islam. Hele undervisningen i skoler og gymnasier må ændres som et svar på islam. Det er ironisk at se de fleste uddannelseseksperter i den frie verden afvise en sådan ændring i læseplaner, mens de fleste indbyggere i den islamiske verden villigt går med på den totalitarisme, der opmuntrer af koranens lære.

Forskellen mellem muslimernes hellige

bog og de kristnes, hinduernes, sikhernes og buddhisternes er ganske simpelt den, at INGEN udover koranen taler for MORD PÅ IKKE-TROENDE og hævder at være dikteret af Gud. Enhver dissident må dræbes af de troendes hænder. Og der er troende, millioner af dem, som ønsker at myrde i Allahs navn. Islam har derfor verdensrekord i antallet af frivillige dræbere og mordere. Salman Rushdie er ikke den eneste, der skjuler sig for islamiske mordere. De andre er blevet dræbt straks. Ingen er i live og kan beskyttes!

Hverdags-islam

Familie-ugebladene giver ofte et godt indblik i de grusomme forhold, som ansvarsløse politikere har påført den danske befolkning.

I Familie Journalen nr. 2, 2002 fortæller en ulykkelig mor blandt andet følgende:

"Jeg er mor til en datter på 20 år, som er blevet muslim. Hvordan det er og føles, er der aldrig nogen, der kommer til at forstå, medmindre de selv har prøvet det.

Jeg er konstant bange for min datters liv. For de kan finde på at slå én ihjel, hvis man ikke vil være muslim længere.

Jeg kender ikke min datter længere, fra at være en dejlig åben og glad pige, er hun altid opfarende og ligner en lille grå mus i sit mørke tørklæde. Hun har sågar fået et nyt navn.

Hendes kæreste er fanatisk muslim og har fået hende til at droppe sine venner, sin familie og uddannelse, og hvis hun ikke makker ret, får hun bank og bliver kaldt luder m.m.

Jeg prøver at lade være med at snakke om det hele tiden, når hun er hjemme, men det kværner jo i hovedet nat og dag, hvad jeg har gjort forkert, siden hun kan vælge ham, som er så ond.

Når hun indimellem er ked af det, siger han, at han slår både hende og mig ihjel, hvis hun ikke vil være muslim, og jeg tror, han er i stand til alt, siden han en dag sendte sin storebror for at true mig.

Nu tænker jeg på at flytte, for jeg bor temmelig afsides, så ingen kan høre det, hvis de overfalder mig..."

Hvor ingen hegner, kun torne gro...

Usædvanligt fænomen

Der er en pakistaner, som er kommet i Guinness Rekordbog: Han er ustraffet, han har arbejde, og han bor i Pakistan...

Islamkritik forbudt

"...

Den ny religionskritiks taktik går ud på at påpege, at islam og kristendom er ens. Dermed bliver det umuligt for kristne at angribe muslimer. Den afviser også det syn på dansk historie, at de værdier, vi hylder i dag, skulle have kristendommen som fundament. Danske værdier er derimod blevet til i et opgør med kristendommen. Det er ikke tilfældigt, at Holger K. Nielsen netop nu føler det opportunt at sige, at han er ateist. Det mest paradoksale ved den nye religionskritik er dens tolerance over for andre religioner end den kristne. Den kritiserer ikke islam. Den ny religionskritik er kristendomskritik.

..."

Dr. phil. Hans Hauge i Berl. Tid. 25/11 01; blandt andre "nye religionskritikere" nævner han Politiken-koryfæerne Tøger Seidenfaden og Carsten Jensen.

Historien gentager sig

"Broder, lyt til, hvad vi siger:

Der var en tid, da vore forfædre ejede denne store ø. Deres jord strakte sig fra solens opgang til dens nedgang. Den Store Ånd havde skabt den for os. Han havde skabt dyrene... og spredt dem ud over landet. Han gjorde det muligt for jorden at lade majsen vokse, så vi kunne få brød. Alt dette gjorde han for sine børn, fordi han elskede dem. Hvis vi havde stridigheder om jagtmarkerne, så blev de afgjort, uden at der blev spildt meget blod. Men onde dage kom. Dine forfædre kom over det store vand og landede på denne kyst. De var få. De fandt venner og ikke fjender. De sagde, at de var flygtet fra deres eget land af frygt for ildesindede mænd og bad om at udøve deres religion. De bad om et lille sted at leve på. Vi havde ondt af dem og gik ind på deres ønske, og de bosatte sig iblandt os. Vi gav dem majs og kød, de gav os gift tilbage. Nu havde de fundet vores land. Nyhederne spredtes, og flere kom for at bo iblandt os. Alligevel var vi ikke bange for dem. Vi betragtede dem som venner. De kaldte os brødre. Vi troede dem og gav dem større plads. Til sidst var deres antal vokset meget. De ville have mere land, de ville have vores land. Vore øjne åbnedes, og vore sind foruroligedes. Krigen begyndte, og indianere blev købt til at kæmpe mod indianere."

Høvding Red Jacket, cit. "De amerikanske indianeres skrifter og taler rettet til erobrerne 1500-1970".

Set på nettet

www.massevoldtaegt.dk

Problemet med etnisk betingede massevoldtægter er langt større end det normalt kommer frem i medierne. Det er den klare slutning man må drage efter at have læst på Karsten Holt Larsens hjemmeside massevoldtaegt.dk, der samler alle væsentlige tråde om dette uhyggelige fænomen, som overalt i Vesten er eksploderet de seneste år i takt med masseindvandringen.

Hjemmesiden rummer en stor mængde uddrag af artikler samt links til danske og udenlandske sider om problemet. Ud fra dansk statistik kommer Holt Larsen (der er stud. scient. adm.) frem til, at 1767 danske kvinder pr. 1/1 2001 har været udsat for massevoldtægt – der så vist ikke er et gammelkendt fænomen hos os, som det uden grundlag i kilderne frækt er blevet hævdet.

Men de fuldbyrdede, dokumenterede massevoldtægter er kun toppen af isbjerg. Hundrevis af sagesløse danske kvinder og børn bliver dagligt mishandlet af kriminelle bander, men kun få af sagerne kommer til offentlighedens kendskab, for ofrene terroriseres til tavshed med modbydelige metoder. "Grusomhederne er ganske enkelt så forfærdelige, at det kan være vanskeligt at forholde sig til dem, endsige tro på, at det virkelig finder sted her i Danmark", skriver Holt Larsen, der med fyldig dokumentation om et utal af konkrete sager viser den såkaldte kulturberigelse fra dens mørkeste side. Ofrene er kvinder og børn, som banderne ganske enkelt indfanger på åben gade.

Offeret får fx stukket en tang i munden og valget mellem at få knust sine tænder med tangen eller holde sin kæft. Eller hun bliver spærret inde i en lejlighed og udsat for tortur og misbrugt i dagevis, til hun er terroriseret til tavshed. Misbruget kan også finde sted i en skov, hvor hun er blevet slæbt ud, og truslerne rettes mod forældre og søskende, hvis hun sladrer.

TV2 udsendte 10. september 2001 et chokerende program om massevoldtægterne. Heri hed det: "Hvor mange voldtægter der ikke anmeldes er der ingen tal på. Men det kan konstateres at der begås mange voldtægter som ikke optræder i nogen statistikker." En muhamedaner, Husam Dabbas, blev interviewet. Han for-

klarede, at danske piger er man kun sammen med inden man bliver gift. Så finder man en pige fra egne rækker. "En pige der ikke er beskidt".

Desuden fortæller hjemmesidens klip fra avisartikler om piger, der føler sig til grin og ydmyget over den milde dom deres voldtægtsmænd får, og om familier der må flytte til en anden landsdel med en psykisk knust datter. Danskere som flytninge i eget land under muhamedanernes huseren... Den offentlige mening i dagens Danmark er faktisk så betændt, at det ikke var uden grund, at en voldtægtet pige og hendes familie kom med følgende råd til andre ofre: "Tænk jer om to gange, hvis I påtænker at anmelde en voldtægt. Det er offeret der kommer på anklagebænken." Det er ganske rigtigt danske kvinders frigjorthed, der igen og igen er under angreb

– ikke muhamedanernes rituelle voldtægt af de vantros forhadte civilisation. Der er eksempler på, at ofre har begået selvmord efter kampagner i medierne, hvor journalister og jurister er gået sammen i en hetz mod offeret og en forherligelse af de stakels voldsforbrydere.

Blandt de mange værdifulde afsnit på massevoldtaegt.dk kan nævnes tekster om voldsforbrydernes kvindesyn, om deres forsvarsadvokater, om domstolene, om vold i skolen, bandekriminalitet og om befolkningens holdning. Massevoldtægt som kulturelt fænomen og massevoldtægt som politisk kampmiddel er nye emner på siden, som hele tiden forøges.

Det er et imponerende og fortjenstfuldt pionerarbejde, Karsten Holt Larsen har kastet sig ud i. Han tør hvor medierne tier – eller i hvert fald hvor de viger tilbage fra de nødvendige konklusioner og fra de kritiske spørgsmål til det materiale, som de selvfølgelig har adgang til i mindst lige så vidt omfang som webredaktøren på massevoldtaegt.dk. Hvilket blot sætter de herskende opinionsdanners svigt mht. at udpege den eneste faktor bag massevoldtægterne, nemlig muhamedanernes "kultur", i et endnu mere grelt lys.

P.N.B.

Nyrup tabte valgkampen, fordi han forsøgte at lægge låg på udlændingebatten.

Ingen registrering af racistiske overgreb

Mens det officielle Danmark yder store tilskud til overvågningscentre, som omhyggeligt registrerer enhver mishagsytning, som danskere måtte give udtryk vedrørende den påtvungne "kulturberigelse", så ydes der ikke det ringeste tilskud til registrering af de mange hårdhændede overgreb, som Danmarks indfødte befolkning udsættes for. Tilsvarende har politiet hidtil indrapporteret racistisk begrundede overgreb begået af danskere mod folk af fremmed herkomst til Politiets Efterretningstjeneste PET, hvorimod fremmedes overgreb mod danskere ikke er blevet indrapporteret, - uanset hvor racistiske disse overgreb måtte have været.

Ved udgangen af 2001 var der forlyden-der om, at politiet nu også skal indberette racistiske overgreb mod danskere. Det lyder umiddelbart positivt, men spørgsmålet er, om de mange voldtægter, røverier, overfald osv. som muhamedanere begår mod danskere, - men aldrig mod andre muhamedanere! - nu også vil blive indberettede. Alene mængden af den form for overgreb vil utvivlsomt lægge en dæmper på politiets lyst til at indberette.

Eksempler på racistiske overgreb

De eksempler, som nævnes i det følgende, stammer alle fra dagspressen, hvor interesserede har mulighed for at søge tilbage og læse mere. Alle eksemplerne har været nævnt i nyhedsrubrikken på Den Danske Forenings hjemmeside. Det vides, at talrige overgreb aldrig meldes til politiet og aldrig omtales i medierne. Når de endelig omtales, undgår medierne ofte at nævne gerningsmændenes fremmede herkomst. Det følgende repræsenterer derfor kun isbjergets absolutte top:

Voldtægter

Stort set alle kendte eksempler på voldtægter begået af fremmede mod danske kvinder, blev begået af mænd med rod i den muhamedanske kulturkreds. Det har ikke været muligt at finde et eneste eksempel på voldtægter begået af muhamedanere indbyrdes. Det har heller ikke været muligt at finde frem til et eneste eksempel på, at danskere skulle have begået voldtægt mod en eneste kvinde af muhamedansk herkomst.

Tilsyneladende er voldtægternes formål ikke blot at opnå egen seksuel tilfredsstillelse. De er for gerningsmændene i lige så høj grad udtryk for triumf over en formodet ydmygelse af de danske mænd, som de oplever som værende ude af stand til at

hævde og forsvare deres ejendomsret til kvinderne. At kvinder skulle kunne have en egen integritet uden at være ejet af en mand er fuldstændig fremmed for muhamedansk tankegang.

En af årets groveste voldtægter fandt sted d. 1. april i Odense, hvor 4 muhamedanere slæbte en 13-årig pige ind i en baggård, hvor de misbrugte hende på det groveste

igennem mere end en time. Til trods for, at strafframmen for gruppevoldtægt er 10 års fængsel og til trods for pigens unge alder, blev gerningsmændene idømt milde domme på under 2 års fængsel.

En ligeledes 13-årig pige blev i august voldtægt af en somalier og en tyrker på en legeplads på Nørrebro i København. En forbigående mand hørte pigens råb om hjælp og tilkaldte politiet, hvorefter voldtægtsforbryderne blev anholdt.

Natten mellem d. 13. og 14. august blev en 32-årig kvinde udsat for gruppevoldtægt i baglokalet til en pakistansk ejt kiosk i Holmladsgade i København. Gerningsmændene var tre pakistanere. For en gangs skyld reagerede naboerne og etablerede blokade af kiosken, indtil den blev lukket.

Efter at sagen kom frem henvendte andre kvinder - og en far til en 16-årig pige - sig til politiet og fortalte om tilsvarende overgreb i den samme kiosk.

Af og til bliver voldtægterne afværget i tide

Således var der formodentlig lagt op til massevoldtægt en aften i juli, da en 17-årig pige blev forulempet af tre tyrkere efter at være steget af toget på Brøndby Station. Imidlertid kom pigens far til stede og forsøgte at standse overgrebet. Det medførte, at en fjerde person, - muligvis af afrikansk herkomst, - kom de tre tyrkiske voldtægtsmænd til hjælp og tildelte pigens far et slag i ansigtet, som knækkede

hans næse. Andre tilstedeværende på stationen kom den blødende far til hjælp, mens de fire kulturberigende nydanskere valgte at forlade stedet i største hast.

En lørdag nat i august blev en 23-årig kvinde overfaldet på åben gade i København af tre unge mænd, som beskrives som værende "af udenlandsk herkomst" (der var næppe tale om etniske nordmænd). De tre forbrydere trak kvinden ind i en sidegade, hvor de begyndte at forbyde sig seksuelt mod kvinden. De unge mænd opgav imidlertid deres forehavende og tog benene på nakken, da to gammeldanske mænd sidst i 20'erne uventet dukkede op.

Islamisk velsignelse af omgang med mindreårige danske piger

Det er ved flere lejligheder kommet frem, at islamiske præster (imamer) velsigner muhamedaneres kriminelle seksuelle forhold til mindreårige danske piger. I forbindelse med behandlingen af en voldssag ved retten Odense skrev Jyllands-Posten således 11/12 2001: "Domsmandsretten fik et rystende indblik i den omgangstone og de miljøer, som purunge danske teenage piger færdes i sammen med indvandrerdrengene fra Vollsmose. Der blev berettet om en dagligdag med hyppig seksuel samkvem med piger helt ned til 13 år, og hvor drengene legitimerede det indenfor deres egne rækker ved at få en imams godkendelse af kæreste-forholdet."

Imamer godkender ikke sådanne forhold, som involverer muhamedanske piger, hvorfor den omtalte "godkendelse" er at betragte som racistisk.

Det blev ved samme lejlighed også fastslået at de såkaldte normløse indvandrerdrengene ikke er så normløse endda. En 20-årig palæstinenser, som havde gennembanket sin mindreårige danske kæreste udtalte således: "Jeg kunne da aldrig drømme om at gifte mig med en dansk pige. Det ville jeg aldrig kunne gøre imod min mor."

Det er med andre ord en ung mand med stærke normer. Mors dreng. Han ved udmærket, hvem man må voldtage og prygle efter behag, og hvem der skal behandles ordentligt. Han er en ægte racist.

Seksuel racisme

Kvinder fra den muhamedanske kulturkreds har ikke en fri vilje til selv at bestemme over deres tilværelse. Indtil de bliver gift er de underlagt faderens myndighed; derefter har de at rette sig efter

den ægtemand, som faderen har afhændet dem til. Mens muhamedanske mænd frit kan gifte sig med rettroende eller vantro kvinder efter behag, så tillades de muhamedanske ejede kvinder aldrig at gifte sig med en dansk vantro mand. Opsætsighed koster dem livet, enten direkte eller indirekte ved at de udelukkes af familien og betragtes som døde.

En af de første dage af 2001 blev en irakisk pige i Næstved næsten pryglet ihjel efter at hendes forældre havde fundet et billede af en dansk dreng i hendes dagbog. Under mishandlingen råbte faderen gang på gang: "Hold dig fra danskere. Hold dig fra de kristne. Hold dig især fra drenge!"

Berlingske Tidende gav 1/4 2001 et portræt af en "velintegreret" kurdisk familie. En af døtrene udtalte: "Jeg ville aldrig nogensinde præsentere en dansk dreng for mine forældre. Hvad ville folk ikke sige, hvis jeg pludselig fandt en dansk dreng og blev gift med ham. Det ville være en skændsel for hele familien!"

Hvis en dansk pige havde udtalt sig tilsvarende kunne hun være sikker på at blive sigtet og dømt efter straffelovens §266b for en sådan racistisk og forhånende udtalelse. Man skal imidlertid gøre sig klart, at pigen ikke nødvendigvis giver udtryk for sin egen personlige holdning. Hun kan meget vel være dybt forelsket i en dansk dreng. Men hun ved, at det kan koste hende livet at udtale sig anderledes.

Etniske udrensninger

Mens danske soldater gik vagt i Kosovo for at forhindre etniske udrensninger, blev danskere for første gang ofre for regulære etniske udrensninger i Danmark.

I begyndelsen af maj ønskede en større flok muhamedanere at "tale med" en families 12-årige søn, som havde haft den frækhed at fortælle politiet, at han var blevet tæsket og udsat for røveri. En overfaldskommando var i færd med at sparke døren til familiens lejlighed ind, da 6 betjente kom til stede. Betjentene følte sig så truede, at de valgte at flygte fra stedet. De gav familien valget mellem at flygte med eller at blive overladt til en uvis skæbne. Familien valgte at flygte sammen med betjentene og har siden levet som internt fordrevne. Familien har siden skjult sig for forfølgende muhamedanere på skiftende opholdssteder.

Et par måneder senere måtte en mindre-årig pige, som var blevet udsat for gruppevoldtægt, flygte sammen med sin familie. Hun og hendes familie var da flere gange blevet udsat for grove trusler fra voldtægtsmændenes familier, som ville have hende til at trække politianmeldelsen tilbage. Denne familie har ligeledes siden le-

vet som internt fordrevne på en hemmelig adresse med hemmeligt telefonnummer.

Det er svært at forstå, at danske myndigheder ikke kan afse de nødvendige ressourcer til at beskytte danske familier i Danmark, når myndighederne samtidig kan afse de nødvendige styrker til at beskytte en påstået irakisk krigsforbryder bosiddende i Sorø og påtager sig tilsvarende opgaver i andre lande. Det er ligeledes svært at forstå, at myndighederne intet foretager sig mod de personer, som truer og forfølger de fordrevne familier.

Røverier

Røverier finder sted hver dag overalt i Danmark. De begås ofte af unge muhamedanere, som i flok omringer et udsat offer. Ofrene er altid indfødte danskere.

En dag i juni truede et par unge somaliere med knive en 14-årig gammeldansk dreng, som det lykkedes at stikke af uden at have mistet noget. Det fandt sted i Århus.

Dagen efter blev en 25-årig mand truet til af en flok nydanske mænd til at udlevere cigaretter og penge. Røveriet fandt sted på Dortesvej i Brabrand.

Næste dag blev to gammeldanske drenge passet op af en flok somaliere foran McDonald's i Østergade i København. De turde ikke andet end at udlevere deres kontanter på 50 og 100 kr.

I august meldte en 36-årig kvinde fra Taastrup til politiet, at hun var blevet overfaldet af 5-6 unge "nydanskere" i 16-20-årsalderen, som røvede en plasticpose og hendes pung med 1500 kroner i kontanter.

Tilsvarende eksempler kunne udfylde adskillige sider. Men vi stopper her.

Vold og mord

I slutningen af marts blev en 22-årig studerende pige stukket ihjel med kniv udenfor et forlystelsessted i Roskilde. Allerede dagen efter anholdt politiet en 20-årig tyrkisk mand. Han nægtede sig skyldig til trods for, at blod, som blev fundet på den sigtedes tøj, svarer til pigens DNA-profil.

Ultimo maj blev 6 nydanskere varetægtsfængslet for forsøg på brandstiftelse. Den 24. maj forsøgte de at trænge ind til en privat fest, som 300 skoleelever afholdt på Diskotek Britannia i København for at fejre skoleårets afslutning. Da de blev afvist ved indgangen gik de i gang med at fremstille molotovcocktails, som angiveligt skulle have været brugt til at brænde diskoteket af. Politiet kom imidlertid til stede og forpurrede forehavendet, som kunne være endt med en gigantisk mordbrand. (Hvornår har danskere forsøgt at trænge ind til en fest afholdt af muhamedanere???)

En søndag i juli gik en 30-årig far tur med sit 7 måneder gamle barn i barnevogn og barnets mor i Hundige syd for København. Undervejs blev familien chikaneret af nogle arabiske børn, hvilket fik den 30-årige far til at bebrejde dem deres opførsel. Det medførte, at en rasende araber kom styrrende ud fra en opgang, hvorpå han gik til angreb på den målløse far. Han stak en kniv i maven på faderen, hvorpå han forsvandt. Under tumulterne blev barnevognen med den lille baby væltet, og den lille faldt ud og pådrog sig brud på kravebenet. Den blødende mand blev efterfølgende opereret og reddede livet.

D. 20. juli blev en 15-årig pige indlagt på Odense Universitetshospital efter at være blevet gennembanket med kosteskafter. Hendes venstre lunge var klappet sammen, fordi hun var blevet stukket i ryggen med en kniv. Hun fortalte, at det er hendes tidligere muhamedanske kæreste, der har mishandlet hende.

En sensommerdag angreb hadefulde muhamedanere de homoseksuelle parrede gennem København. Deltagere i paraden oplevede blandt andet, at tørklædeindhyllede mødre gav deres børn sten og udpegede for børnene, hvem de skulle kastes imod.

Få dage senere angreb en brostensbevæbnet militis af cirka 30 muhamedanere en politibil på Nørrebro i København og tilføjede en kvindelig betjent åbent kraniebrud. Ingen af gerningsmændene er blevet pågrebet. Politiet er ikke i tvivl om, at personer i området må vide, hvem de skyldige er. Men tilsyneladende er racesolidariteten for stærk til at nogen har villet bidrage til sagens opklaring.

I Jyllands-Posten 23/8 beretter formanden for en skolebestyrelse på Nørrebro om den tiltagende racisme og intolerance på Nørrebro, som tidligere var "et af Danmarks rødeste områder, men nu er et af de mest religiøse".

"Stadig flere forældre henvender sig i afmagt, fordi deres børn kaldes for danskersvin, hvide luder, jødeabe eller svinekødsæder. Enkelte børn, der går med kors i halskæde, er blevet truet til at tage dem af, og som regel accepterer forældrene dette for ikke at optrappe konflikterne. Trusler og racistisk motiverede overfald anmeldes kun sjældent."

Årets sidste racistiske mord fandt sted Nytårsaften i Roskilde, hvor en 17-årig muhamedaner dræbte en 44-årig familiefar med adskillige knivstik. Den 44-årige havde bedt en gruppe muhamedanere om ikke at fyre kanonslag af uden for hans dør i en opgang. Denne "fornærmelse" blev straffet med døden.

Racister går fri – hver gang

Det har desværre vist sig umuligt at få racister dømt efter straffelovens §266 b, - den såkaldte racismeparagraf. Den Danske Forening har flere gange anmeldt forhånende og racistiske udtalelser om danskere til politiet, men hver gang er anmeldelserne blevet afvist.

Sådan gik det også, da forskellige mennesker i efteråret 2000 anmeldte en kvinde med indvandrerbaggrund for at have udtalt, at alle danske kvinder er ludere.

Forhånelsen blev udtalt i forbindelse med behandlingen af en gruppevoldtægts-sag ved Retten i Århus. Det var en skærpene omstændighed, at udtalelsen blev fremsat i pressens påhør, hvorfor den blev rundspredt over hele landet. I et sådant tilfælde plejer det at hedde sig, at udtalelsen har karakter af propaganda. Alligevel besluttede rigsadvokaten efter et års betænkningstid, at der ikke skal rejses sigtelse.

Kort før udgangen af 2001 meddelte Københavns Politi, at der ikke rejses sigtelse mod den islamiske organisation Hizb-ut-tahrir, som mange mennesker har anmeldt for bl. a. overtrædelse af grundlovens paragraf om opfordring til vold og for overtrædelse af straffelovens racismeparagraf ved at have forhånet "vantrø" (ikke-muslimer). Politiadvokat Michael Jørgensen har ikke fundet grundlag for at rejse sigtelse og siger: "I vores øjne har foreningen ikke gjort noget strafbart. Det er ikke nok, hvis de blot har udtrykt et ønske om at bruge vold og så videre. Der skal ligge handlinger bag".

Den var ikke gået, hvis det havde været danskere, som havde opfordret til vold mod muslimer! Det viser talrige såkaldte racismesager. Disse processer krænker ikke blot den mest grundlæggende af alle menneskerettigheder - ytringsfriheden. De er samtidig udtryk for det skændige paradoks, at racismeparagraffen administreres efter racistiske principper.

Konklusion

De mennesker, som igennem de senere år har gjort tilværelsen i Danmark mere og mere utålelig, omtales i medierne under forskellige benævnelser: Danskere, nydanskere, danskere af fremmed herkomst, etniske danskere (som udtryk for den misforståelse, at etnisk og fremmed skulle være synonyme), andengenerationsindvandrere, tosprogede (som ofte kun taler 1 sprog) osv. osv.

Når man kigger ind bag de forskellige formuleringer, opdager man, at problemvolderne (næsten) altid har rod i den muhamedanske verden.

Den totalitære muhamedanske ideologi

er uforenelig med den demokratiske livsform.

Derfor er repatriering af muhamedanere den eneste holdbare løsning.

Alle andre løsningsmodeller er narreværk, som fører til de demokratiske samfunds undergang.

Indtil repatrieringen er fuldført, må vi kunne forvente myndighedernes effektive beskyttelse af danskernes liv og helbred imod racistiske overgreb.

Vi forlanger respekt for de grundlæggende menneskerettigheder, hvilket vil sige, at ytringsfriheden skal genindføres, ligesom der må genindføres lighed for loven.

Harry Vinter

Industriøs fremmedlobby

Globistpolitikere og Dansk Industris direktør er enige om at importere og "integrere" mængder af fremmede ved at ansætte dem i erhvervslivet, som påstås at mangle arbejdskraft. Det er samme bedrag, som brugtes, da den første bølge af fremmedarbejdere fik lov at skylle ind i 60'erne og 70'erne.

Af Sune Dalgård

Da industrien i 60'erne og 70'erne startede hele fremmedinvasionens ulykker over Danmark, skete det med det påskud, at der var overbeskæftigelse og mangel på arbejdskraft i mange virksomheder. Det så måske sådan ud, men var i virkeligheden et øjenbedrag, der kynisk udnyttedes af en del industrielle kapitalejere til at opnå en kortsigtet gevinst eller til at undgå afskrivning af et forældet produktionsapparat. De ansatte mængder af indstrømmede fremmedarbejdere i nedslidte og beskidte fabriksanlæg, som danske arbejdere havde fået nok af, som i stedet burde have været skrottet, og som for det meste også blev det blot få år senere. Ulykkerne med de indtrængte fremmede væltedes så blot over på det danske folk, der måtte betale for udbyttens egennytte. Lederne i dansk industri bærer derfor et centnertungt ansvar for fremmedpolitikens start og burde klæde sig i sæk og aske for deres nationale forsyndelser.

Det har de dog aldrig gjort og har på det sidste endog startet en ny lobbykampagne for at få gentaget og udvidet deres nationale forræderi for en generation siden. På ny får vi tudet ørerne fulde om mangelen på kvalificeret arbejdskraft, om økono-

misk tilbagegang, hvis vi ikke henter fremmede ind til at fylde hullerne på arbejdsmarkedet, ja om velfærdssamfundets sammenbrud under folkets stigende aldring, der gør det nødvendigt at forynge befolkningen ved tilvandring af yngre udefra til at underholde de gamle danskere. Snak og vås er det meste af det, men det fremføres som indiskutable sandheder af ledende politikere og velplacerede "eksperter", der skal få pillen til at glide ned.

Sandheden er jo, at de stigende vanskeligheder, det danske samfund på en række områder døjer med, mest skyldes de seneste årtiers kæmpeindvandring af oftest uudannede og ukvalificerede vildt fremmede mennesker med deres talrige familiedømmer og store børneflokkede. Boligmangel, sundhedsvæsenets overbelastning, stigende grov kriminalitet, manglende ressourcer til vore gamle og trængende, til danske børnefamilier, studerende osv. finder alt sammen rigeligt deres forklaring i fremmedinvasionen og de kolossale beløb, den belaster den danske økonomi med. Samtidig med at nogle særlige grupper af danskere lever højt på de fremmede – eller rettere på deres landsmænds afsavn til de fremmede – ødelægges gradvis Danmarks både kulturelle og økonomiske styrke. Det sidste sker som forrige gang ved, at kortsynede og egennyttige udanskere

vil importere endnu flere fremmede i stedet for at modernisere, automatisere og robotisere vor produktion og omlægge den til andre og mere givtige områder, så danskerne selv kan klare det nødvendige og fortsætte en fremgangslinie uden fremmedindvandring.

Forhånds økonomibelæring

Økonomisk sagkundskab på højeste plan har for længst godtgjort, at tanken om at afhjælpe mangel på arbejdskraft ved import af større antal af fremmedarbejdere fra andre himmelstrøg er uholdbar og urealistisk. Allerede i 1960 tog professor, dr. polit. *Jørgen Pedersen* i en artikel "Mangel på arbejdskraft" dette problem op til behandling ud fra en økonomisk videnskabelig bedømmelse. (Artiklen er optrykt i *Jørgen Pedersen: Økonomisk Politik 1960-1970. Udvalgte artikler*. 1970 s. 9-14).

Udgangspunktet for *Jørgen Pedersen*s artikel var meget karakteristisk udtalelser i radioen af den daværende direktør for Dansk Arbejdsgiverforening *Arne Lund*. Denne havde påpeget den da meget høje beskæftigelse og beklaget, at efterspørgselen efter arbejdskraft ikke kunne dækkes af udbudet. Derfor kunne industrien ikke øge sin produktion så meget som ønsket. Som middel til afhjælpning heraf havde *Lund* bl.a. peget på muligheden af at bruge udenlandsk arbejdskraft.

Dette imødegik *Jørgen Pedersen* straks som fagøkonom. Han skriver om denne mulighed: "Her kan det straks siges, at fra et økonomisk synspunkt kan en forøgelse af produktionen her i landet på denne måde næppe være fordelagtig. Der er ingen sandsynlighed for, at menneskene her i landet gennemgående skulle blive bedre stillet ved en forøgelse af befolkningen. Vi har en naturlig tilvækst, og så længe vi anlægger et økonomisk synspunkt, bør vi næppe træffe særlige foranstaltninger for at øge denne, endsige importere arbejdskraft udefra."

Han forstod nok, at det under visse omstændigheder kunne være fordelagtigt for arbejdsgiverne at finde midler til at forøge deres produktion. "Men selv om en yderligere forøgelse af beskæftigelsen er fordelagtig for arbejdsgiverne, er det ikke sikkert, at den er ønskelig set fra et samfundsmæssigt synspunkt. Dette beror på, hvorledes det forøgede udbud af arbejdskraft er fremkommet." Ligeledes indså han, at sagen kunne betragtes fra andre synspunkter end de rent økonomiske. "Man må have lov at mene, at menneskeheden er at betragte som et stort broderskab, og at folk derfor bør have adgang til at rejse derhen, hvor de kan opnå de bedste vilkår, uanset om disse dermed forringes for de

mennesker, som allerede lever i det pågældende land. Der er imidlertid næppe mange her i landet, der er tilbøjelige til at anlægge dette filantropiske synspunkt – og navnlig ikke til at praktisere det." Blind var han ikke for, at de allerede dengang store flygtningeproblemer i verden måske kunne lattes lidt, hvis der blev åbnet adgang for disse flygtninge til at arbejde og bosætte sig her i landet. Men han slår fast, at det "ville være et offer for den danske befolkning".

Hans hovedsynspunkt som økonom er nemlig, at indførsel af fremmed arbejdskraft ikke vil gøre en mangel på arbejdskraft mindre, idet den øgede beskæftigelse og deraf følgende indtægter og forbrug vil bevirke en lige så stor forøgelse af efterspørgselen efter arbejdskraft som af udbudet. Ja under visse omstændigheder kan en sådan kunstig forøgelse af arbejdskraften endda skærpe mangelen på arbejdskraft.

Alt i alt slutter han, "kan det normalt ikke antages at være i borgernes interesse, at arbejdere indføres udefra, medmindre man er filantropisk indstillet. Thi ganske vist kan produktionen i landet forøges, men produktionen pr. individ vil i reglen gå ned."

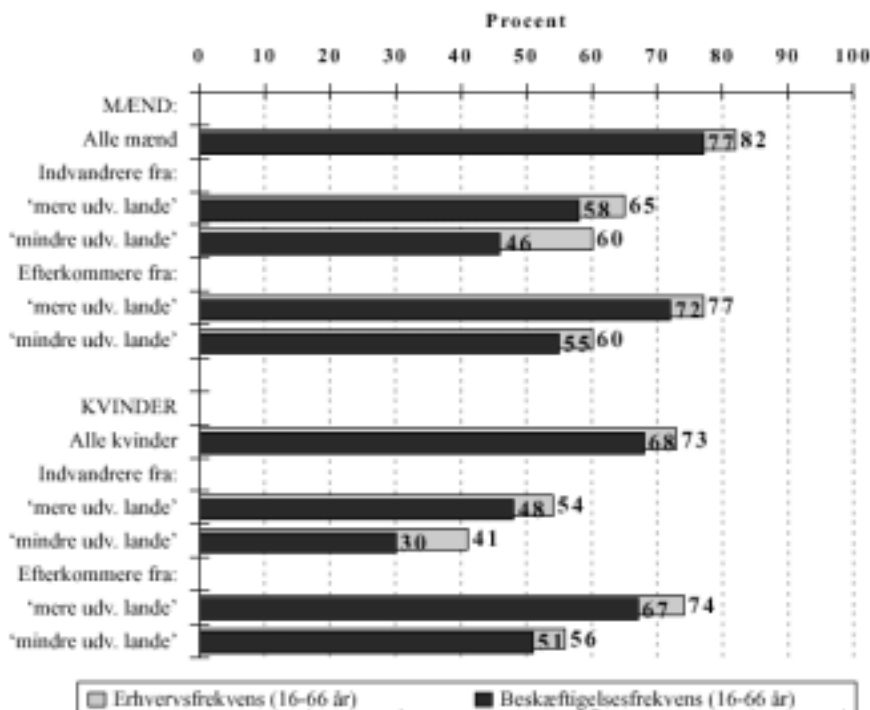
Andre indsigtfulde samfundsforskere og -administratorer har siden argumenteret imod tanken om, at problemer på arbejdsmarkedet med fordel skulle kunne løses eller lattes ved import af fremmede

arbejdere og da navnlig ikke, hvis disse kom fra helt andre himmelstrøg og kulturer. Bl. a. departementschef *Erik Ib Schmidt* påpegede for mange år siden, at en sådan import eller indstrømning ville give anledning til store praktiske og samfundsmæssige problemer, ja skabe langt større vanskeligheder for samfundet som helhed, end de kunne løse for dele af erhvervslivet.

Fremmedlobbyisterne intet lært

Trods alle advarsler og de for alle synlige massive problemer, de senere årtiers overvældende indstrømning af vildt fremmede mennesker til Danmark har skabt, fortsætter og fornyer fremtrædende repræsentanter for dansk erhvervsliv og kredse i periferien heraf ikke desto mindre deres propaganda og lobbyarbejde for at lette en endnu større tilstrømning.

Ligesom det omkring 1960 var Arbejdsgiverforeningens direktør *Arne Lund*, der var foregangsmand i bestræbelserne for en større tilvandring af fremmedarbejdere, er det nu ikke mindst Dansk Industris direktør *Hans Skov Christensen*, som optræder i denne rolle. I sin argumentation brillerer han med netop en del af de fraser, *Jørgen Pedersen* afslørede som indholdsløse eller fejlagtige. Det hedder således, at "vi skal være glade for, at der kommer nogle, der vil give os nogle indkomster, som vi ikke selv kunne skaffe os". Måske kan nogle virksomheder skaffe sig lidt ekstra indkomster, men hele det dan-

Indvandrernes erhvervsfrekvens er i forvejen lavere end danskernes, så fremmedimport kan næppe betale sig.

Kilde: Danmarks Statistik 1999

ske samfund kommer til at betale disse og mere til. Karakteristisk nok var han og den daværende socialdemokratiske erhvervsminister *Ole Stavad* i et fællesinterview ved at falde hinanden om halsen i grundlæggende enighed. (JP Erhverv 2/7 01).

På rov i u-lande

Den senere tids propaganda har især haft to særlige forklædninger. Den ene er, at man indrømmer, at den hidtidige indstrømning af hundredtusinder af fremmede fra et erhvervssynspunkt i dag har været forfejlet, fordi langt de fleste af de fremmede er uuddannede, som slet ikke besidder de kvalifikationer, som virksomhederne har brug for i de stillinger, de ønsker besat. Der søges især højtuddannede medarbejdere, ingeniører, læger, edb-specialister o.lign. Der er ikke uuddannede danskere nok, påstås det. Det kan måske passe og skyldes til dels, at man i mange år har brugt begrænsede uddannelsespladser på de højere læreanstalter til at uddanne en masse udlændinge ikke blot svenskere og nordmænd, men også iranere, irakere, pakistanere m.fl. i stedet for at reservere pladserne til de danskere, der var brug for, og som havde brug for dem. Det skete bl.a. under den daværende undervisningsminister *Bertel Haarder*, der nu som såkaldt integrationsminister deltager i koret om at skaffe fremmede højtuddannede til Danmark (DR TV 1 13/1 02 kl. 21,15). De ivrige fortalere for denne import af højtuddannede fra især u-lande, der som regel oftest også er ivrige fortalere for en topstor u-landshjælp, nævner intet om, at dette rov af de fattige landes bedste hoveder er en voldsom hæmsko for disse landes udvikling og derfor har voldt bl.a. FN's udviklingsprogram (UNDP) megen hovedpine. Kort sagt u-lands-nasseri af værste skuffe. (Berl. Ti. 10/7 01; Danskeren 2001 nr. 2 s. 3).

Nødvendig foryngelse

Det andet argument for en fornyet og forøget indstrømning af fremmede, og endda åbenbart uden særlige kvalifikationskrav, hviler på konstateringen af aldersforskydningen i den danske befolkning, hvor de ældre uden for arbejdsmarkedet længe vil blive stadig flere i forhold til de yngre i arbejde. Dette argument virker måske ret tilforladeligt, men er uden hold i virkeligheden. Man kan nemlig ikke i længden forynge en befolkning ved import af fremmede yngre uden at udskifte den, da de tilkomne jo også bliver ældre og stadig må suppleres med nye yngre. De problemer, en ændret aldersfordeling medfører, kan utvivlsomt løses bl.a. ved den tekniske udvikling i et veluddannet og socialt

ansvarligt homogent folk, som evner at tilrettelægge sine indre forhold i en national ramme. Og hvad skulle der være i vejen med en begrænset tilbagegang i befolkningsmængde, som vil lette en del af de økologiske og miljømæssige problemer, der tales så meget om? Selve tanken om at klare forsørgelseskrav fra den voksende "ældrebyrde" ved import af nye masser af fremmede, der ikke engang kan forsørge sig selv, er jo grotesk.

Det nødvendige

Nødvendigheden for Danmark og det danske folk er en helt anden. Sæt en prop i det åbne bundhul, inden skuden synker af den indstrømmende flodbølge, og brug øsen til at få mest muligt af det allerede indstrømmede bundvand ud i havet, hvor det kommer fra og hører hjemme, så skuden igen kan klare sig både i smult vande og i oprørt sø.

S.D.

Brevkassen

Det er jo på mode at fraskrive alle vore kulturskatte dansk oprindelse, og Peter Buch fra Frederiksberg så da også for nylig på forsiden af Kristeligt Dagblad (1/6 2001) en udtalelse af en kvindelig museumsinspektør fra Koldinghus, at eventyret Klods-Hans ikke er noget særlig dansk. Buch mener ikke, at inspektøren ved hvad hun taler om; hun kom da heller ikke med et eneste eksempel på, at eventyret er "almene europæisk". I Kristeligt Dagblad fik Buch ikke optaget følgende indsigelse:

Den ægte optimisme og fanden i voldsomhed som Klods-Hans repræsenterer, vil jeg gerne læse om andre steder. Den bagvedliggende pointe i dette specielle eventyr er, at det er kvinden der vælger – ingen andre. I den sammenhæng er det ret betydningsløst, at Klods-Hans er som han er. Forslag til læsning modtages med tak.

Til Danskeren tilføjer Buch om mentaliteten bag eventyret:

Ta'er hun mig, saa ta'er hun mig! Og ta'er hun mig ikke, saa ta'er jeg hende alligevel!

Dette udsagn har alt for mange voldtagne kvinder igennem årene måttet erkende som en bitter realitet, da den kvindelige styrke desværre ikke har evnet at modsætte sig og uskadelliggøre liderlige mænd – endnu.

Klods-Hans er ikke en sådan tåbe som sine brødre eller de andre bejlere. Han er paradigme-bryder og som den eneste gentleman klar over, at råstyrke ikke er vejen. Den charme, flid, de påfund og det vid han lægger for dagen i den stue, hvor der efterhånden er en uudholdelig trykkende stemning, er milevidt fra love, paragraffer og regler, og er i min lille begrebsverden et af verdens bedste eksempler på kærlighedens indhold: Aldeles atomfattende og usynlig.

Nej, kærligheden kan ikke måles og ve-

jes, sådan som vore "næstekærlige" politikere synes at mene. Og hvad kvindens frie valg angår, synes i hvert fald én ting at stå klart: "Klods-Hans" er ikke af muhamedansk oprindelse!

Maj-Britt Löfgren fra det svenske parti Kommunens Vål skriver under overskriften "Kosovoalbanerne må rejse hjem!" bl.a.:

Så længe der findes albanere i eksil, bliver der ikke fred på Balkan.

Nu slutter de tre svenske ungdomsforbund, Moderaternas Ungdom, Centerns Ungdom og Ung Venstre sig til grædekonerne i Folkepartiet og snøftejournalisternes sædvanlige kampagner, hvor kameraerne rettes mod grædende mødre og børn. Profithungrende advokater og alle andre som øjner en chance for indtægt eller andre fordele styrter til hjælp, politikere, boligejere, sproglærere m.m. Faktum er, at asylretten misbruges på det groveste. Hvor længe kan Sverige føre en anden flygtningepolitik end vore nabolande? Hvorfor følger man ikke EU's og FN's regler for asyl?

Hvad angår de nu udviste kosovoalbanere så lovede vor (den svenske) statsminister, at man ikke ville give permanent opholdstilladelse, men snarest muligt sende dem hjem for at hjælpe til med genopbygningen af landet.

Accepten hos svenskerne bliver mindre og mindre, fordi der ved udvisningerne altid er en flok, der protesterer. Gang på gang har de sat klagerne i system. Udvisningerne forhales med vilje, så man kan tage humanitærbegrebet op af skuffen. Det er også mærkeligt, at svenskere ikke længere kan få retshjælp, mens indvandrere får advokathjælp år ud og år ind.

Svenske aviser fortalte for et år siden, at politiet fra de skandinaviske lande holdt en konference sammen med politikfolk fra Europa i det sydlige Sverige. De

kom med følgende udtalelse: "ALBANSKE GRUPPER SKAL STOPPES!" De står bag indsmugling af narkotika til Sverige. Albanske tropper står for salget. Fortjeningen ved narkohandel samt salg af tyvegods går til UCK-guerillaen i Kosovo, og nu også til Makedonien.

1998-99 kunne man i Sydsvenskan læse, at foreningen for "Kosovos hjælpefond" og "Hjemlandet kalder" indsamler obligatoriske bidrag, ca. 3-4% af indtægterne fra kosovoalbanernes ophold i Sverige. Ca. en halv million kroner om måneden kommer ind på den måde. Eftersom de fleste ikke arbejder består indtægterne af socialbidrag. Månedsbidragene er store, eftersom der i reglen er mange børn i familierne.

USA's Balkanekspert rapporterer, at eksilalbanerne i Sverige og i den øvrige verden er vigtige for finansiering og rekruttering af guerillasoldater. Hvem ved, kosovoalbanerne som fik bidrag til at rejse hjem kom jo tilbage, det var måske på ordre fra ledelsen med tanke på bidragene til UCK.

EU har nu bevilget økonomisk hjælp til Makedonien, som bekæmper terroristerne. Sverige hjælper UCK-guerillaen ved at lade kosovoalbanerne blive i Sverige. Svenske soldater, som nu sendes til området, risikerer at blive skudt med våben indkøbt for svenske penge. Hvad siger svenske politikere og det svenske folk til det? Hvordan er det på vore skoler? De svømmer i narkotika. Vi er mange, som er godt gale i hovedet, men der kommer et valg. Spørg engang hvordan det kan være, at albanerne fra Makedonien flygter til sikkerheden i Kosovo, mens albanerne i Sverige ikke kan rejse hjem til Kosovo?

Fra Fyn har Niels Asger Nielsen sendt følgende kommentar:

Jeg læser oftest Danskerens artikler med tilslutning. Her kæmpes en nødvendig, indædt kamp for at "sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af overbefolkning, vold og fanatisme. "Det danske folks sag", som det så rammende hedder i Den Danske Forenings formålsparagraf. Bent Jacobsens (BJ) forståelse af det folkelige og danske i en artikel fra Danskeren nummer 5, 2001 forekommer mig dog at være i eklatant modstrid med formålsparagraffens.

BJ's sammenblanding eller identifikation af den biologiske "arvemasse" med danskhed er mig inderligt imod, ja afskyelig. Danskhed er, som det også fremgår af Den Danske Forenings formålsparagraf, en åndeligt-historisk bestemmelse – ikke en biologisk-racemæssig.

Modsat BJ mener jeg, at det er at antage de kulturradikales snævre og stupide udgangspunkt at forstå nationaliteten biolo-

gisk – som et spørgsmål om "arvemasse". Hvem er det, der ustandseligt taler om "racisme", "bleggede danskere", "dansk indavl" etc. ?

BJ kommer helt ud på overdrevet, når han påstår, at "I øvrigt vil ethvert af jordens folk optage kulturpåvirkninger på sin egen unikke måde – helt afhængigt af, hvad der ligger i dets arvemasse". Er f.eks. et adoptivbarn opdraget i en dansk fami-

lie i Danmark ikke dansker?

Jeg deler BJ's frygt for det danske folks fremtid, og han har uden tvivl ret i, at dansk statsborgerskab i øjeblikket gives til fremmede mennesker, som ikke kunne drømme om at blive eller kalde sig selv for danske – undtagen måske som provokation – men det må fastholdes, at det er muligt for fremmede at blive danske, hvis altså de som minimum selv vil det.

Bent Jacobsen fik forelagt N. A. Niensens ovenstående kritik og svarede med følgende:

Adoptivbørn og arvemasse

Af Bent Jacobsen

Jeg må ærligt talt indrømme, at jeg bliver rigtigt godt irriteret, når nogen trækker det gamle øg om adoptivbørnene frem af stalden... det udgør snart et af de kulturradikale kosmopoliters yndlingsargumenter og er samtidig et eksempel på falsk bevisførelse, der postulerer arvemassens totale værdiløshed og kulturmønstrrets nærmest metafysiske oprindelse. Men jeg skal efter bedste evne forsøge at svare på udfordringen!

Påstanden om adoptivbørns fulde danskhed bliver efterhånden brugt som bevis på, at danskhed intet har med biologiske rødder at gøre, men blot er noget påklippet. Men gør man danskhed til ren åndelighed, overjordisk etik, utopisme og romantisk sværmeri, en mellemting mellem æstetik og metafysik, har man totalt bortfilosoferet sit folk fra den fysiske virkelighed. Og det passer jo fint ind i mønstret hos dem, der vil gøre alting til gerningsreligion, forfatningspatriotisme, ideologi og ismer ... alting skal baseres på lutter hjernesvind, og det "værdiløse" biologiske skabelsesværk er så kun rammen for det guddommeliggjorte menneskes eksperimenter. Men man kommer ikke uden om det biologiske!

Tingene på hovedet

At stille tingene på hovedet er ofte en god metode til at belyse et begrebs sande natur, så jeg vil tillade mig at bruge et belysende tankeeksperimentelt eksempel: Nej, jeg tror ikke, at et dansk barn adopteret af kinesiske forældre ville blive lige så kinesisk som en ægte kineser! Nedarvet sindelag og medført mentalitet ville altid spille en stor rolle foruden barnets formentlige viden om at det var anderledes. Det danske barn ville helt givet absorbere den kinesiske kultur på sin helt egen måde ... men det behøvede aldeles ikke at føle sig som et ringere menneske af den grund! Skulle det skamme sig over sin afstamning? Som voksent kunne det udfylde en slags rolle som formidler af kontakt mellem to folk og kulturer ...

Kun den der tror at naturens evolution skaber noget totalt sjælløst, kan tro at arveanlæggene ingen sjæl indeholder, og derfor slet intet betyder. Det er den gamle filosofisk/metafysiske påstand om "tabula rasa" (ubeskreven tavle) ... kroppe født helt uden sjæl. Som så bliver påfyldt af samfundet, kulturen eller troen ... efter de samme principper som i hjernevask ... hvis det var rigtigt, kunne man ud af enhver krop danne det kommunistiske men-

neske, det nazistiske menneske, det muhamedanske menneske, det europæiske menneske, globalmennesket ... eller sågar det "danske" menneske, blot ved hjælp af sproget, de amerikaniserede kulturradikale levninger af oprindelig dansk kultur og et sporadisk kendskab til en postmodernistisk forfalskning af den danske historie.

Tankesættet minder ærligt talt om Stalins yndling, den "videnskabelige" svindler Lysenkos påstande om, at hvis forældre blot blev grundigt hjernevaskede i kommunistisk ånd, ville deres børn automatisk blive født som fuldtro kommunister for livstid.

Men om man så lod fem millioner kinesere opdrage af somaliske forældre, ville de ikke blive spor somaliske af den grund. Og det de havde lært, ville blot være en fernis, de havde absorberet på helt deres egen facon. Jeg opfatter det som helt tåbeligt at hævde, at arveanlæg ikke skulle sætte sine spor på kulturen. Det ægte ved kultur er ikke det der kommer udefra, men det der kommer indefra, det oprindelige, overleverede, det af mange generationer indarbejdede, der også hænger sammen med afstamningen. Det er derfor Islam ikke er kulturberigelse, men snarere kul-

turødelæggelse for de konverterede folkeslag, fordi denne maskerede ideologi er noget der er påtunget dem udefra af erobrere og forrædere ...

Legeme og sjæl

Desværre har alt for mange hævdet et dualistisk modsætningsforhold mellem det "lavtstående biologiske" og det "højtstående åndelige". De tager fejl. Politisk ondskab findes ikke i det biologiske, men i de åndsprodukter, som ideologier vitterligt er. Ondskab er et produkt af den så højtbesungne sjæl ... ikke af kroppen.

Sjælen skabes utvivlsomt samtidigt med udfangelsen og må være en del af genomet. De senere påvirkninger absorberes derfor vidt forskelligt af ethvert individ og af ethvert folk ... med unikke resultater af enhver given påvirkning. For der findes en folkesjæl, som ikke består af lutter overlevering! Af samme grunde ville det så sandelig blive uhyggeligt svært, for ikke at sige umuligt, at skabe en "danskhed" uden danskere ... og det må være langt sværere at blive dansker end amerikaner, for det sidste er ikke en forvandling, men en slags ideologi man vælger at tro på.

Et folk består ikke af emigranter alle vegne fra. Alle folkeslag i verden har en arvemasse. Den er resultat af evolutionen i en separat lokal udvikling. Udtrykket burde derfor ikke kunne støde nogen, der ikke er blevet manipuleret af ideologisk kosmopolitisk tankegang. Begrebets faktiske realitet er ikke noget afskyeligt som påstået af denne hjernevask og har ikke nogen som helst relation til svindelagtige raceoverlegenhedsteorier og nazisme. Der er mellem folkeslag tale om vide forskelle, som det er helt urimeligt at sammenligne! Og de er lige så forskellige af ånd, som de er forskellige af kød og blod. Og det hele sidder i arvemassen.

Når man taler om vigtigheden af at videreføre et folks slægter, er det ganske givet ikke kulturens vindbeutel man taler om, men folkets arvemasse. Og så drejer det sig ikke om småtingsafdelingen, såsom adoptivbørn, men om for enhver pris at sikre kernen i sit folks arvemasse. En beskeden ligelig gensidig etnisk udveksling af enkeltindivider fra samme kulturkreds er uproblematisk, mens en énsidig masseindvandring af kulturfjender er en dødelig foreteelse. Og så længe kun ét ud af hvert tusind forældrepar adopterer et fremmed barn er det intet problem, men var det hvert andet, var der nok nogen der ville opdage, at vi alligevel havde en arvemasse der så ville blive totalt forandret til noget helt andet ...

Efter min mening bliver det veltilpassede adoptivbarn brugt som falsk bevis på,

at der slet ikke er nogensomhelst grund til at fastholde og videreføre sit eget folks arvemasse, og påskuddet er, at en verdensimperialistisk chauvinistisk psykopat ved navn Hitler postulerede en "racerenhed", som senest fandtes for en kvart million år siden, og uddøde længe før de tusindvis af nulevende folkeslag opstod ... for disse er jo netop separate og lokale videreudviklinger af disse forlængst uddøde urracer. Evolutionen har altid fungeret som udspaltninger til bedre egnede, der fik de ældre urtyper til at forsvinde. Eksempelvis kan man nævne tre nulevende folk af den forlængst uddøde mongolske urrace ... koreanere, vietnamesere og tibetanere. Hvem af dem er mest "racerene"? Nonsense, for alle folkeslag i verden er videreudviklinger!

Respekt for skabelsesværket

Og disse udviklingsresultater udgør jo evolutionens hovedværk, alle burde beskytte og bevare! At holde dem adskilt så vidt muligt, så de kan bestå og videreudvikle sig burde være en hellig pligt for alle med respekt for skabelsesværket. Og den biologiske forskel medfører afgjort også den tilsvarende kulturelle forskel.

Hvad enten man kalder det for Guds eller naturens skabelsesværk, kan man ikke komme uden om, at alt skabtes gennem evolutionen ... også menneskesjælens udvikling. Og når danske zoologer var fortrængte over risikoen for genetisk forurening af vildtlevende danske kronhjorte begået af skotske kronhjorte brudt ud fra jyske hjortefarme, kan det vist fastslås at krydsning af underarter normalt ikke forekommer i naturen ... den fungerer lige modsat.

Hovedreglen må være, at lige folk hører hjemme i lige samfund, mens forskellige folk hører hjemme i forskellige samfund. Emigrantstater som fx USA udgør naturligvis undtagelsen der bekræfter reglen. Det må derfor også være rent nonsense at hævde, at det skulle være "diskrimination" at konstatere, at asiater og afrikanere ikke hører hjemme i Europas nationalstater, og at de derfor er kommet ind i vore lande med urette. Der har aldrig boet afrikanere i Asien, og ingen ville drømme om at kalde det diskrimination. Men visse ideologiske kredse ønsker at opløse alle Jordens folkeslag ... og dermed kassere hele evolutionens udvikling som værdiløst genetisk affald. Fra at betegne ét folk (fx jøderne) som genetisk affald og til at betegne alle folk som genetisk affald er der kun ét skridt mere! Og at udrydde ét andet folk er ekstremt nok, men at udrydde sit eget folk ... plus alle andre ... er tifold mere ekstremt! Nej, masseindvan-

dring i Europa er planlagt folkemord på os alle!

De, der ... udover som skræmmebillede ... misbruger Hitlers herrefolksideologi som falsk bevis på at al biologisk tænkning er afskyelig, tager helt grundlæggende fejl. De lader sig vildlede af ideologiske kosmopolitter, hvis mål reelt er det samme som Hitlers, nemlig verdens Erobringen. Bag vildledningen står snedige manipulører, enten amerikanske liberalmarxister eller proletarmarxistiske "verdensrevolutionære", der bruger det falske lighedsideal i multi-kulti-ideologien som trojansk hest for den antifolkelige verdensimperialisme. En lumsk videreførelse af den forlængst forældede imperialisme, der tidligere var ophav til alle krigene.

Alle drømme om et verdensrige er en grov hån mod skabelsesværket. Derfor er også det evigt udvidende EU et dybt forældet forbruderprojekt, der reelt virkeliggør Hitlers drøm Neuropa, og hvis grundlag åbenbart udgøres af en etnisk opløsningspolitik, der skal udlette Europas folkeslag ... en enestående kæmpeforbrudelse!

Bent Jacobsen

Chefingeniør for Multikultopia

Den i dag herostratisk berømte dr. jur. Beate Winkler var fra 1981 talskvinde for den tyske regerings kontor for udlændingspørgsmål og som sådan medudgiver af bøgerne *Kulturelles Wirken in einem anderen Land* (1987), *Kulturelle Vielfalt Europa* (1992) og *Zukunftssangst Einwanderung* (1992). Allerede heri fremkom hun med tanker, som hun nu via sit Overvågningscenter er i fuld gang med at realisere. Bogen *Zukunftssangst Einwanderung* kan betragtes som hendes version af *Mein Kampf*; intet stikkes under stolen, alt hvad der siden er praktiseret står her sort på hvidt.

For at bekæmpe "fremmedhadet" anbefaler hun strengere antidiskriminationslovgivning. Desuden "workshops" og anden videreuddannelse af journalister, så de får øget "handlingskompetence". Støtte til håndbøger for journalister og oprettelse af en "informationsbank"; aktioner og ressourcer til at gøre politikere og andre opinionsdannere mere "kompetente" i kampen mod fremmedhadet. For lærere og forældre skal der indrettes et "europæisk kultur- og dannelsesakademi", for

ungdommen skal der oprettes ungdoms- og kulturcentre for at "udbygge den sociale og kulturelle indlæring". I mange facetter af undervisningen – i historie, religion, kultur og i selve undervisningskonceptet – skal der tages højde for kampen mod fremmedhadet, det "interkulturelle" aspekt skal styrkes og angivelig "etnocentrisme" i undervisningen fjernes. (Fx skal "lighederne" mellem islam og kristendommen fremhæves). Da Den Danske Forening sidste efterår lancerede sin happening med rollespil for børnehaver for at nuancere ensidigheden, kendte indignationen ingen grænser, men de indignerede kredse har været bemærkelsesværdigt tavse over for Winkler & Co.s langt mere vidtrækkende tiltag, der har hele magtapparatet i ryggen!

I socialektoren ville Winkler i 1992 have tilbuddene indrettet mere differentieret, afpasset behovene efter de forskellige nationalitetsgrupper. Hun ville have øget de fremmedes deltagelse i råd, nævn og offentlig administration på alle niveauer.

Hendes nuværende fremfærd mod bestemte politiske grupper og anskuelser

fremtræder ekstra grel på baggrund af hendes egne advarsler fra 1992: "Bliver indskrænkninger, mangel på solidaritet og diskriminering over for den udenlandske minoritet først éngang accepteret, bliver det en fare, at disse indstillinger også rettes mod andre, indfødte mindretal, fx pga. parti-, religions-, erhvervs-, og befolkningsstilhørsforhold." Men det er jo netop sådanne indskrænkninger, hun selv nu praktiserer ud fra devisen, at alle skal være lige, men nogen mere end andre.

Det er fordi Winkler tydeligvis ikke betragter "nationalismen" som et legitimt standpunkt, men som en slags psykisk sygdom. Hun fatter ikke de saglige begrundelser for fremmedskepsis, men ser kun irrationel "angst", udpegning af syndebukke pga. den "manglende erkendelse af det fremmede i én selv", for at "legitimere egne aggressioner" etc.

Beate Winklers opfattelse af sit eget folk illustreres fx ved, at hun erklærer, at indvandrere oftest har det hårde arbejde, til hvilket tyskere overhovedet ikke kan komme i betragtning.

Hvilket sygt sind ligger der bag selvha-

det; hvad driver en person til at lede et Overvågnings- og stikkercenter mod egne landsmænd med det formål at gennemføre en befolkningsudskiftning, hvis hidtil usete karakter endog benægtes, og hvis katastrofale karakter bagatelliseres? Ja, hun vender igen og igen tilbage til den falske myte om Europas "behov" for fremmed arbejdskraft, selv om alle parametre har katastrofelamperne blinkende i rødt for ensidig ulempe og belastning.

Winklers bog er et klassisk ideologisk dokument, hvor den selvretfærdiges blindhed lyser ud af hver side. Opskriften på et i bedste fald ensrettet og meningsterroriseret samfund, den "bløde totalitarisme", som dog har tendens til trinløst at glide over i den hårde totalitarisme, hvor dissidenter kriminaliseres og fængsles – hvilket da også allerede sker i stor stil i Tyskland. Winkler står i spidsen for bestræbelserne for udbredelsen af disse tilstande til hele Europa. Men ligesom med nazismen er der ingen, som bagefter kan komme og sige, at hun ikke gjorde opmærksom på sine hensigter.

Peter Neerup Buhl

Indvandringskritikkens pionerer

Af Peter Neerup Buhl

Det er vigtigt at kunne henvise til, at der lige fra fremmedimportens start i Europa har været velargumenterede advarende røster. Ligesom vore kommunisters "uvidenhed" dementeres af de få klarsynede, der allerede kort efter den russiske revolution blotlagde det røde uvæsen, skal indvandringsmafiaen heller ikke uimodsagt kunne henvise til, at ingen i 1960'erne kunne vide, hvilke konsekvenser tilstrømningen ville få.

Frankrig

I Frankrig skrev den erklæret højreorienterede feminist Micheline Peyreboune i årene 1965-81 en lang række artikler mod indvandringen, som i 1987 udkom samlet i bogen *Articles sur l'immigration*. Allerede i 1965 så hun, hvordan afrikaniseringen truede de store europæiske lande, med stadig faldende levestandard som konsekvens. Samtidig advarede hun om, at masseindvandringen ville forårsage boligman-

gel. Hun så den skæbnesvangre tredje verdens-indvandring som en følge af nedvurderingen af det manuelle arbejde, som franskmændene helst ville undgå. Indvandringen skulle gøres overflødig ved at opdyrke bevidstheden om alle hvervs lige værdighed. Desuden skulle der indføres en generel civil værnepligt eller samfundstjeneste, så det nødvendige arbejde ville blive udført på nationalt grundlag.

I 1969 opstillede hun de nordiske lande som forbillede for, hvordan samfund kunne indrette sig uden at benytte immigranter. Men det skulle jo desværre snart ændre sig. Micheline Peyreboune undrede sig over, hvorfor det (allerede da) blev opfattet som et intolerabelt anslag mod menneskerettighederne simpelthen at sende fremmede tilbage til det land, hvor de er født, har deres traditioner og rødder. Det var langt mere "humant" at lade dem arbejde for sig på den nederste rangstige og som tjenestefolk...

I 1971 undrede hun sig også: "Man bemærker, at de samme, som rejste sig i samlet flok for at befri vort territorium i 1944, anklager os for racisme, hvis vi forsøger at gå imod de aktuelle indtrængere, som kommer fra Afrika, Antillerne og Asien, og som ikke engang har de samme

industrielle færdigheder m.v. som tyskerne. For dem er der to målestokke, og hvis den invaderende er fra den tredje verden og har hverken de samme skikke, værdier, mentalitet eller familieformer, er man i deres øjne slet ikke patriot ved at fordømme denne invasion. Man er kun bagstræberisk og racist. For at tilfredsstille den slags mennesker skal man lade sig invadere uden protest, gøre som fluen i edderkoppens vold."

Hendes over 30 år gamle anklage mod de ansvarlige politikere og andre magthavere, der ikke føler problemer ved indvandringen, fordi de bor i fine kvarterer og aldrig tager undergrundsbanen, er stadig aktuel: "D'herrer magthavere af enhver art, d'herrer løgnere og profitører af indvandrerne og franskmændene, d'herrer patenterede bedragerer over for folket, som forsørger og nærer jer, d'herrer organisatorer af invasionen – der er kun ét ord for at karakterisere jeres attitude og jeres spil: I er nogle forrædere. Forrædere mod jeres folk, og forrædere mod immigranterne, som I udleverer til vor uundgåelige racisme og xenofobi."

Micheline Peyreboune fastslog, at indvandringen er en forbrydelse mod alle parter, og at de, der støtter den, det være

af frygtsomhed, naivitet, eller fordi de profiterer af den – de forøver en inhumanitet, der vil gå ud over dem selv eller deres børn.

En anden franskmand, der tidligt advarede mod masseindvandringen, var Robert Delherm, som i sin bog *Cent millions de Français* (1971) opridsede de truende demografiske perspektiver ved den begyndende invasion sydfra. Kort efter skulle Jean Raspail gøre det samme i romanform med større gennemslagskraft.

Tyskland

En tidlig advarende røst i Vesttyskland var Rheinard Neudorff, som under pseudonymet Hermann Kassander i 1970 udgav bogen *Die Deutsche Minderheit in der Bundesrepublik?* Han forudså de nord-europæiske folks forsvinden omkring år 2000 pga. tredje verdensindstrømmingen. Skrevet lige omkring højdepunktet for arbejdskraftimporten, men med en længere tidshorison synes slutresultatet stadig at blive som beskrevet af Neudorff.

Også medlem af Forbundsagen for CDU Herbert Gruhl (1921-1993) vendte sig tidligt mod masseindvandringen fra den tredje verden, primært af økologiske

Herbert Gruhl

årsager. Han gik ud af CDU i 1978 og deltog i dannelsen af det tyske Grønne parti, men trådte allerede efter et år ud af dette pga. dets venstreorientering. Selv i *Junge Freiheit* kaldes hans holdning til indvandringen "umenneskelig". Hans mest kendte bog er *Ein Planet wird geplündert* (1975), hvori hans udpegning af de fattige landes befolkningsekspllosion som "den farligste af alle menneskelige fejltagelser". Med et citat af Aldous Huxley kunne han kun pege på to veje: "Hungersnød, epidemier og krig er den ene, fødselsbegrænsning er den anden". Han kaldte nutiden for verdenshistoriens "fjerde stadium", der karakteriseres ved, at der ikke er flere mennesketomme områder, hvorfor der vil

komme en stadig mere intensiv kamp om overfyldte territorier og knappe ressourcer. Gruhl så det som en lykke, at befolkningstallet var på retur i Vesteuropa, men måtte undre sig over den ufattelige dumhed, man nu udviste her ved at gøre sig til indvandringsområde for den tredje verdens overskudsbefolkning. De fremmede befolkningsgrupper så han som et indlysende gæringssted for politiske bevægelser, der ville ødelægge vestverdenens samfund indefra. Og i udrejselandene ville udvandringen ikke bringe nogen lindring, idet den høje befolkningsvækst betyder, at man stadig vil stå over for det samme problem. I sin argumentation mod ulands-hjælp måtte han konkludere, hvad der også gælder for fremmedmodtagelse: "Det er menneskets tragik, at det kun kan gøre det, der i dag ser rigtigt ud, ikke det, der på længere sigt er rigtigt. Hvad der i dag ligner en god gerning, viser sig i historiens løb som en forbrydelse. Og hvad der er godt for et land, er sjældent godt for et andet."

Svejs

En tidlig advarer mod fremmedgørelsen af Svejs var industrimanden James Schwarzenbach, som i 1965 og fremefter stod for flere initiativer for at bringe emnet til folkeafstemning (jvf. min bog *Det nationale gennembrud*). Desværre bar bestræbelserne ikke frugt på længere sigt: Alene i 1990'erne er der blevet en halv million flere indbyggere i Svejs pga. indvandringen – og 150.000 flere statsborgere. I september 2000 blev det ved referendum afvist at sætte en 18-procents grænse for fremmedandelen. Men den gode skik at lægge tildeling af statsborgerskaber ud til folkeafstemning bibeholdes; i maj 2001 afgjorde statsrådet i Bern, at sådanne tildelinger stadig skulle være folkets direkte afgørelse. (*Junge Freiheit* 25/5 01).

Storbritannien

I Storbritannien var Winston Churchill med både datidens og nutidens målestok ganske "racistisk". Da en million indere i 1943 døde under en hungersnød, forsikrede Churchill sin minister for Indien, Leo Amery, at de alligevel ville fortsætte med at "ynge som kaniner". Efter lignende udtalelser det følgende år måtte Amery erklære, at han ikke kunne se megen forskel mellem Churchills synspunkt og Hitlers.

Andrew Roberts skildrer i sin bog *Eminent Churchillians* (1994) indgående, hvordan indvandringen til Storbritannien tog fart under Churchills sidste regeringsperiode i første halvdel af 1950'erne. Han handlede ikke hurtigt nok imod udviklingen. I en regeringsrapport fra 1954 hed det,

at de 40.000 farvede, som da havde bosat sig i landet, endnu ikke var et problem af tilstrækkeligt omfang til, at regeringen ville udfordre landets traditionelle praksis og den progressive opinion. Roberts bemærker, at hvis regeringen havde vidst, at det nævnte antal i løbet af fire årtier ville 75-dobles, ville den utvivlsomt have udfordret de progressive.

Ganske vist advarede Churchill om, at "den hurtige forbedring af kommunikationsmidler sandsynligvis vil lede til en fortsat vækst i antallet af farvede personer, der kommer til dette land, og deres tilstedeværelse her vil før eller siden blive betragtet med vrede af store dele af det britiske folk." Men også han fortsatte med at sige, at problemet endnu ikke havde antaget en størrelsesorden, som muliggjorde forholdsregler fra regeringen.

Roberts konkluderer, at pga. deres manglende handleevne var det under Churchill og den efterfølgende Eden-regering, at en markant ændring af landet begyndte at finde sted – uden tilslutning fra hverken regering eller folk.

Om indvandringen udtalte Churchill i 1955 til en redaktør: "Jeg mener det er den vigtigste sag, dette land står over for, men jeg kan ikke få nogen af mine ministre til at interessere sig for den." Churchills minister uden portefølje, Salisbury, mente dog også, at indvandringen fra kolonierne var "potentielt af en fundamental natur for vort lands fremtid". Salisbury brugte USA som skræmme-model, og han forudså ganske uheldige problemer i løbet af 20-30 år, særlig fordi det britiske socialsystem reelt var til ganske fri afbenyttelse af undersætter fra hele det mægtige Commonwealth.

Handling udeblev dog altså, og at politikere fra alle partier uden folkeligt mandat lod en udvikling ændre landet fundamentalt, bidrog fremover meget til at rokke ved folkets tillid til britiske myndigheder. Alt skildret i kapitel 4 i den nævnte bog af Roberts.

Striks indvandringskontrol det normale

I Storbritannien var det selvfølgelig Enoch Powell, der brød gennem lydturen med sine "Floder af blod"-tale om indvandringens konsekvenser i 1968. Om ham har der tidligere været skrevet i DDFs regi (fx *Danskeren* 1993 nr. 6 og i *Det nationale gennembrud*). Her skal kun tilføjes, at kort efter hans død i 1998 udkom den "endelige" biografi om ham, Simon Heffers mammutværk på 1039 sider *Like the Roman: The Life of Enoch Powell*.

Men Powell og andre tidlige indvandringskritikere udtrykte jo vel at mærke

kun, hvad der indtil da var simpel sund fornuft. Den højtstående embedsmand ved de britiske indvandringsmyndigheder T.W.E. Roche udgav i 1969 bogen *The Key in The Lock*, om indvandringskontrollens historie i England fra 1066 til nutiden. Heraf fremgår klart, at grænsekontrol ikke er et moderne fænomen, som det ofte hævdes. Som Roche fastslår, har et land altid brug for at have "nøglen i låsen": "Ikke alene må de uønskede udelukkes: Et stort antal mennesker, der er hårdtarbejdende og af god karakter, må holdes ude, fordi deres tilstedeværelse ville forårsage arbejdsløshed." Da det i 1265 var tilladt blot at smide sørejsende, der søgte at komme illegalt iland, overbord, undskyldte landets reelle magtaver, storgodsejeren Simon de Montfort, det med ordene: "Hvorfor kan englænderne ikke leve af deres eget lands produktion i stedet for at søge hjælp hos fremmede?" Selv lige efter den sorte død i 1351 bad parlamentet kongen om at lovgive mod privilegier for fremmede. Da flittige flamlændere alligevel strømmede ind og blev rige, blev de upopulære blandt folket. Man havde da som lakmusprøve at udtale ordene *bread and cheese* (brød og ost); de som kun kunne svare på flamsk - *brood en kaas* - fik af folkemængden ikke lov til at leve... Endnu i 1793 blev der vedtaget en fremmedlov, efter hvis pkt. 38 enhver udlænding, der var dømt til udvisning, men som alligevel blev pågrebet i

landet, skulle dømmes til "at lide døden som kriminel, uden at have ret til en præst". Set ud fra de nationale interesser var det dog ikke datiden, der var pervers - eller selv i sine udskjelser i hvert fald langt mindre end nutiden!

Ældre dansk lovs skrappe begrænsninger af fremmedes indrejse gennemgås af Inger Dübeck i *Fortid og Nutid* nr. 34 (1987). I Danmark kan der blandt de første advarere mod den moderne fremmedkurs inden indvandrerstopet nævnes bladet *Budstikken*, som både tidligst og mest vedholdende og konsekvent afviste den begyndende invasion. Mere fremtrædende var forlagsredaktør Jørgen Steenberg-Rasmussen og MF Mogens Camre. Sidstnævnte er blevet kritiseret for ikke at

have fulgt denne kurs uden ophold og for blot at være gået i ly et kvart århundrede i Socialdemokratiets favn. Men det lader til, at han i det skjulte internt i partiet stadig pressede på for større realitetssans. Bl.a. derfor blev han marginaliseret.

Men alt i alt har der altså været adskillige advarende røster fremme på et relativt tidligt stadium. Deres tungtvejende argumenter kunne man have taget hensyn til, hvis bekvemmeligheden og "udviklingens" bagmænd ikke havde presset i modsat retning. Pga. dette svigt bliver det brud, der skal foretages i dag, derfor smertefuldt og ubehageligt, men derfor ikke mindre nødvendigt. Tværtimod. Når man ikke vil høre, må man som bekendt føle.

Peter Neerup Buhl

Han må jo vide det...

"Som nation ville vi have godt af lidt raceblanding, fremfor at vi løber rundt og ligner en flok kogte kartofler i hovedet."

Klaus Rifbjerg, digter, cit. i B.T. 15/12 01.

Flokkur framfarasinna - í págu þjóðar!

(Fremskridtets Parti - for det islandske folk!)

Af Hjörtur J. G. Hjartar

Flokkur framfarasinna (Partiet for islandsk konsolidering) blev uformelt stiftet i slutningen af januar 2001 af to persongrupper med de samme mål: at opbygge en stærk national politisk magt i Island for at beskytte landets uafhængighed og frihed og det islandske folks fælles interesser uden hensyn til den enkelte klasse eller sociale status. De fleste af menneskene involveret i partiet er intellektuelle med baggrund i universitet eller anden højere uddannelse.

På partiets officielle hjemmeside (www.framfarir.net) siges det, at det er et nationalt og progressivt demokratisk parti, der ønsker at sætte det islandske folks interesser som helhed i første række. Partiets program er opdelt i 15 hovedpunkter med 140 konkrete politikforslag.

Programmet er imidlertid stadig under udarbejdelse. Partiet har en holdning til det fleste samfundsspørgsmål, fx regeringens udformning, administrationen, udenrigspolitik, fiskeindustrien, sociale spørgsmål, indvandring, justitsvæsenet, sundhedssektoren, uddannelse, spørgsmål om økonomi og miljø m.m.

Flokkur framfarasinns politik

Flokkur framfarasinna ønsker at mane til værn om det islandske folks kultur og kulturelle arv, dets uafhængighed og suveræniteten og at sikre dets fremtidige eksistens; fremme nationalt fremskridt og støtte alle gode aktiviteter, som er positive for det islandske folks interesser; styrke landets demokrati; indføre strengere straffe for narko- og seksuelle forbrydelser, især mod mindreårige; indføre bestemte forbed-

ringer i uddannelsessystemet; effektivisere landets styre og gøre det billigere uden at reducere servicen for folket; endelig sikre alle borgere socialt og økonomisk.

Partiets ønsker desuden at sikre, at nationens fælles ressourcer bruges i landets interesser på en rimelig måde; støtte positivt internationalt samarbejde baseret på ligestyrelighed, men kæmpe mod al ultra-international totalitarisme; indføre en stram og ansvarlig politik i indvandringsspørgsmål; understøtte samfundets basale enhed, familien; arbejde på en bred national reform af samfundet baseret på individets frihed og friheden til at arbejde med henblik på alle klassers interesser, etc. Endelig er partiet mod alle fanatiske og anti-demokratiske partier.

Eftersom *Flokkur framfarasinna* er det eneste politiske parti i Island, der har frem-

ført en officiel politik på indvandringsområdet, og eftersom det nogle gange er meget svært at diskutere disse emner på en rimelig måde med personer af en anden mening, er dette område blevet ret dominerende for partiet. En af årsagerne til dette er også den tragiske kendsgerning, at hvis nogen vover at kritisere indvandringssager i Island, beskyldes han summarisk for racisme af det multikulturelle samfunds forsvarende. Derfor er der blevet lagt en del energi i at forklare disse mennesker deres fejltagelse og gøre opmærksom på, at partiet intet har at gøre med racisme af nogen art. Heldigvis for den fornuftige diskussion er de omtalte ufornuftige individer meget få. De fleste mennesker er klar over, at partiets politik på indvandrerområdet kun drejer sig om rimelig tilbageholdenhed og ansvarlighed.

Situationen i Island

På trods af sin korte levetid er *Flokkur framfarasinna* allerede blevet ganske fremstående i de islandske massemedier i diskussioner om diverse emner af national interesse, ikke mindst i spørgsmålet om masseindvandring, da partiet som før nævnt er det eneste islandske parti med en politik på det område. Intet andet islandsk politisk parti har en officiel politik om dette emne, og ikke engang den islandske regering har en bestemt politik vedr. indvandring.

I Island oplever vi de samme problemer som i de fleste andre vesteuropæiske lande omkring indvandringen. Som antydet tidligere kan folk ikke åbent kritisere disse emner uden at blive mærket som racister, nazister, fascister etc. Forsøg på at kritisere i disse sager mødes med massiv protest fra indvandrerforeningerne og fra det politiske parti i Island, der uofficielt understøtter deres krav, Socialdemokraterne (*Samfylkingin*). Alligevel er det antagelig et faktum, at hovedparten af det islandske folk mener, at der allerede er for mange udlændinge i Island. Nogle kilder indikerer, at denne part udgør 80%. Dog er det virkelige tal stadig ukendt, idet ingen opinionsmålinger er blevet foretaget om emnet blandt det islandske folk. Udlændinge udgør for tiden 6-7% af befolkningen i Island eller ca. 20.000 mennesker, hvilket er meget i forhold til det totale indbyggerantal på ca. 280.000. Andelen vokser med ca. 1% hvert år, eller ca. 3.000 mennesker.

Personerne, der er involveret i *Flokkur framfarasinna*, kommer fra hele det politiske spektrum, nogle anser sig som venstreorienterede, andre mener at stå i midten eller er højreorienterede. De fleste tilhører dog højrefløjen. Men hvad der forener alle disse mennesker er en brændende patriotisme og en dyb bekymring for fremtiden for en uafhængig islandsk nation i den voksende internationalisme og libertarianske fanatisme, der til stadighed angriber det islandske folks uafhængighed og dets frihed til at styre sine egne sager.

Disse ødelæggende magter lader til at vokse hurtigere og hurtigere, og nogle nationale bastioner er kollapsede i Island. Det Islandske Uafhængighedsparti, der engang var en af de ledende forsvarende af nationale synspunkter i Island, bliver nu uophørligt stadig mere afhængig af libertariansk fanatisme, rent bortset fra at mange af dets støtter er blinde tilhængere af den

Europæiske Union. Det Islandske Progressive Parti, der en gang blev anset for en slags nationalistisk parti, er nu blandt andre tvivlsomme ting ved at overveje at sælge det islandske folks uafhængighed og frihed til EU. Store dele af begge disse partier er stadig ganske loyale over for islandske interesser, men de taler ikke højt.

Afsluttende ord

Det burde derfor være indlysende, at det er livsvigtigt for det islandske folk at kæmpe mod denne frygtelige udvikling og stå samlet til værn om vore fælles interesser som en fri og uafhængig nation, for hvis vi ikke gør det, er der ingen til at gøre det for os! *Flokkur framfarasinna* ønsker at blive et stort element i en sådan islandsk national modstand. Island var engang besat af briterne og før det af Norge. Vi vil ikke finde os i endnu en besættelse, uanset om den består af udenlandske militære bestræbelser, forræde-

ri, masseindvandring eller noget som helst andet. Vi ønsker et Island, der er frit og uafhængigt, og vi vil gøre alt hvad vi kan på en demokratisk, moralsk og lovlig måde for at sikre dette!

Med hilsener fra Island!

På vegne af *Flokkur framfarasinna*:

Hjörtur J. G. Hjartar, formand

Danmark Rundt

Hovedstadsområdet

Muhamedansk fætter-kusineafkom belaster

Citat fra Københavns Kommunes budgetforslag 2002, s. 221:

”Der har i løbet af de seneste år været konstateret et kraftigt udgiftspres på børneområdet. Årsagen til dette er, at der blandt andet er sket en kraftig stigning i antallet af handicappede børn, som ikke alene kan forklares ud fra den demografiske udvikling. Både på aflastnings- og

døgnområdet er der nu ventelister (...). For at imødegå den konstaterede venteliste er det derfor nødvendigt, at Københavns Kommune etablerer nye døgn- og aflastningspladser, og det vurderes, at der vil være behov for at tilføre området 25 mill. kr.”

Den "danske" folkeskole

Københavns Kommune har til fremmedforældre udsendt pjecen ”Skal dit barn snart i skole?” – på sprogene arabisk, tyrkisk, urdu og somalisk. Pjecen rummer bl.a. følgende eftergivenheds-erklæring-

ger: "Folkeskolen i København bygger på integration, forstået som en gensidig proces..." og "Uden at opgive deres etniske identitet, kultur og sprog skal tosprogede børn erhverve sig tilstrækkelige sproglige og øvrige færdigheder til at deltage i samfundet på lige fod med andre danskere." De fremmede har selv sagt modtaget sådanne kapitulationer positivt, det gælder også udsagnet om, at de københavnske skoler lægger vægt på "at respektere alle familiers kulturelle og religiøse baggrund".

Altså en af Enhedsliste-borgmester Brenggaard iværksat total multikulturalisering med accept af de uhyggelige skikke, der flourerer bag de fremmedes familieslør (vold, tvang, omskæring etc.).

Her må siges afgjort fra: Vi skal ikke mødes med de fremmede i et kompromis på vor egen jord. De må skik følge eller land fly.

(Kilde: Vanløse Avis 13/11 01).

De "danske" gymnasier

På Vestre Borgerdyd gymnasium i Valby er næsten alle 1.g'ere "tosprogede". Gymnasieskolernes Lærereforening advarer nu kraftigt mod denne udvikling, som finder sted på flere københavnske gymnasier. Selv om der måske kun er fem "ortodokse" elever i hver klasse, er det tit dem, der sætter dagsordenen, fx ved at nægte at læse visse forfattere, ved at kræve uhenigtsmæssig beklædning i idræt, og ved at afvise deltagelse i ekskursioner. Desuden kommer de fundamentalistiske elever ikke længere kun fra de "ortodokse" miljøer. En del elever bryder med deres familie og bliver "troende".

(Kilde: Berl. Tid. 13/11 01; Gymnasieskolen 2001 nr. 21).

Nordsjælland

Asylansøgere skal give politi karakter

Asylansøgerne i Sandholmlejren skal nu give "karakterer" til de politifolk, som undersøger asylsagerne. Politifolkene skal bedømmes af kolonisatorerne efter en skala fra ét til fem – fra "meget utilfreds" til "meget tilfreds". Både betjentenes høflighed, samarbejdsvilje, påklædning og soignering skal bedømmes af asylansøgerne via et spørgeskema på ti punkter. Til asylansøgerne skriver politimester Hans-Viggo Jensen bl.a.: "Det er vigtigt for os, at du udtrykker din ærlige mening, hvad enten den er positiv eller negativ. Kun på den måde kan denne undersøgelse hjælpe os til at finde ud af, hvordan vi kan gøre

vores arbejde godt." Dybere i underdanig leflen for de fremmede og i ydmygelse af sine egne kan man vel næppe synke.

(Kilde: B.T. 5/11 01).

Midtsjælland

Knæfald for muhamedansk køns-apartheid

Den Åbne Klub i Sct. Georgsgården i Roskilde ønsker nu at indføre fritidstilbud udelukkende for piger. Årsagen er, at "de etniske minoritetspiger ikke får lov til at benytte kommunens eksisterende fritidstilbud, fordi de etniske familier er imod at blande drenge og piger."

Pigerne har et stort behov for at slippe fri af familiernes overvågning: "Pigerne ønsker at blive på skolen efter undervisningens ophør for at være sammen med veninderne. De benytter skolens bibliotek eller opholder sig i undervisningslokalerne. Også nærpolitiet har bemærket pigernes adfærd. De kommer til politiet med spørgsmål af personlig og privat karakter. Det drejer sig om alt fra overvejelse i forbindelse med ægteskab og uddannelse til spørgsmål om prævention."

(Kilde: Roskilde Avis 1/12 01).

Kommentar:

Tilsvarende knæfald for muhamedanernes krav om køns-apartheid finder sted overalt i landet.

Bemærk, at det kun er pigerne, som ikke må komme i klubberne. Drengene må gerne benytte sig af de fornøjelser, som det danske samfund stiller til rådighed, – inkl. de danske piger.

Resultatet er, at de tilbageværende danske piger i de blandede klubber betragtes som og behandles som ludere. De udsættes for chikane og (masse)voldtægter.

Efterhånden som muhamedanerne bliver flere og flere, kan de danske piger kun få fred ved at melde sig i de rene pige-klubber. Før de politisk korrekte ved af det, vil de være tvungne til at gå tilhyllede.

H.V.

Sønderjylland

Klassedomstol

På valgdagen blev to kandidater for Fremskridtspartiet dømt ved Byretten i Haderslev for at sige deres mening.

På jævnt arbejderklasse-dansk havde de om muslimerne udtalt, at "de sorte yngler som rotter".

Havde de derimod udtalt på overklassedansk, at "de sorte har en overmåde høj

fertilitetsrate", – så ville de aldrig være blevet slæbt for retten.

H.V.

Over det hele

Eksplodiv stigning i antallet af familiesammenføringer

Den muhamedanske kolonisering af Danmark fortsætter upåagtet af påståede "stramminger".

Fra 2. kvartal 2001 til 3. kvartal 2001 voksede antallet af familiesammenføringer med 70,5 % fra 2.421 til 4.129.

Den årlige stigning fra 3. kvartal 2000 til 3. kvartal 2001 var på ikke mindre end 80,3 % fra 2.290 til 4.129.

(Kilde: Nyt fra Danmarks Statistik nr. 479, 2001).

Kommentar:

I dag forholder det sig sådan, at når en muhamedaner bliver gift med en muhamedaner, så vokser de sociale udgifter i Danmark.

Denne sammenhæng er totalt uacceptabel.

Tyrkeres, pakistaneres, somalieres og alle andres giftermål er danske skatteydere aldeles uvedkommende.

De unge muhamedanere skal naturligvis have lov til at gifte sig med den ægtefælle, som familierne pålægger dem at gifte sig med. Ingen tvivl om det.

Men de skal naturligvis bosætte sig i de unges fælles hjemland!

H.V.

Også markant stigning i indvandring

Indvandringen af udenlandske statsborgere til Danmark stiger fortsat på trods af al snak om "stramminger". I 3. kvartal 2001 indvandrede 11.997 udenlandske statsborgere, hvilket er en stigning på 17% i forhold til 3. kvartal 2000.

De fleste af indvandrerne kom fra "øvrige Europa", hvilket inkluderer Tyrkiet, samt "Asien".

(Kilde: Nyt fra Danmarks Statistik nr. 473, 2001).

Kommentar:

Magthaverne vil gerne foregøgle befolkningen, at indvandringen er en konsekvens af "internationalisering", "globalisering", eller "økonomisk samarbejde". Det har intet på sig. Indvandrerne kommer nemlig fra de lande, vi har mindst økonomisk og handelsmæssigt samkvem med.

H.V.

Verden Rundt

Sverige

Forholdene i Rosengård

Næsten alle muhamedanere i Malmø bor i Rosengård-kvarteret. Svenskerne er yderst få, fire ud af fem beboere har udenlandsk baggrund. Kun tre ud af ti beboere i aldersgruppen 20-64 år har arbejde. Hver etnisk gruppe holder sig for sig selv: Palæstinensere, irakere, libanesere, somaliere har hver sit lille samfund i samfundet. Men den islamiske tro og følelsen af fremmedhed i Sverige holder hele kvarteret sammen over for omverdenen. (Dette styrkes af, at de svenske myndigheder nu har tilladt arabisk som førstesprog i folkeskolen). Idyl er der dog ikke tale om, sidste forår fandt fx et slagsmål sted med 200 personer under anvendelse af knive og køller.

En børnerig afghansk familie disponerer over tre lejligheder i samme etage. Forældrene klager over at det derved er svært at holde opsyn med børnene. De vil hellere have én meget stor lejlighed. Samme problem har de 4 millioner flygtninge i Afghanistanens nærområde ikke.

(Kilde: Fri Information 2001 nr. 5).

Myndigheder og omskærelse

Svenske massemedier er yderst forsigtige med at røbe noget ubehageligt om forholdene i samfundet. Derfor blev den svenske TV-dokumentarfilm den 6. september om kvindelig omskærelse i Sverige en pinlig oplevelse.

Kvindelig omskærelse er en ældgammel tradition fra før-islamisk tid, som er udbredt i visse lande. Den er ikke omtalt eller påbudt i koranen, men indirekte finder denne uhyggelige tradition støtte i koranens nedvurdering og behandling af kvinder.

TV-filmens hemmelige kamera afslørede, at imamer anviste mødre, hvor de kunne få omskåret deres døtre, og man så en stakkels lille negerpige på 2-3 år blive omskåret - til og med uden bedøvelse! Barnet skreg i vilden sky. Det var ækelt at se på. Den rene tortur både for barnet og seerne.

Da der er 20.000 somaliere i Sverige, er 5000 somaliske piger udsat for denne behandling. Sverige vigter sig som nation med at have vedtaget en lov for en snes år siden, som forbyder denne børnemishandling med en strafferamme op til 10 års fængsel. Siden udvidedes loven til også at gælde, hvis omskærelsen foregik i udlandet, idet disse "flygtninge" tager på ferie til Somalia for at gennemføre operationen.

Loven er det rene hykleri. Der er ikke foretaget én eneste anmeldelse i alle disse år, selv om socialforsorgen og visse læger, ja til og med børneombudsmanden har haft kendskab til sådan omskærelse. Man lukker øjnene. Havde det været svenskere, som på analog måde mishandlede børn, så havde piben haft en anden lyd. Så havde de siddet bag lås og slå.

Hele dette beskidte spil skyldes kort og godt de svenske myndigheder!

G. Johnsen

Saudiarabisk finansfyrste med mulige terrorforbindelser

Den saudiarabiske finansfyrste, sheik Mohammed al-Amoudi ejer efter nye opkøb mindst 82 firmaer i Sverige, bl.a. Svenska Petroleum Exploration, Armerad Betong Vågförbättringar og en fjerdedel af byggekongcernen PEAB. Der er tale om investeringer på mange milliarder, foretaget via sheikens egen koncern Midroc. Sheiken ønsker at eje al raffinaderivirksomhed i Sverige, desuden vil han der opbygge et bygge- og ejendomsimperium. Avisen *USA Today* skrev i efteråret 1999 om mistanker mod al-Amoudi, som påstodes at bidrage til finansieringen af Osama bin Ladens terrornetværk. Dette understøttedes af, at Saudi-Arabien største bank, NCB, hvor al-Amoudi er bestyrelsesformand, har overført penge til bin Laden.

(Kilde: Fri Information 2001 nr. 5).

Vanvids-Sverige

Sverige giver i forhold til indbyggertallet permanent opholdstilladelse til 16 gange så mange udlændinge som Tyskland. I 1998 savnede 75 pct. af asylsøgerne rejse- og identitetspapirer. Af de 353.078 udlændinge, som 1990-97 fik permanent opholdstilladelse, havde kun 7.582 beskyttelsesbehov ifølge FN's flygtningekonvention. Gennemsnittet i uddelte permanente opholdstilladelser lå 1984-98 på 36.800. Forrige år fik 45.000 nævnte opholdstilladelse. Og alene for de sidste fire måneder i 2001 bad Migrationsverket om ekstra 518 millioner kr. til asylsøgere.

(Kilde: Fri Information 2001 nr. 5).

Tyskland

Tabuer brydes

Bayerns indenrigsminister Günther Beck-

stein (CSU) advarede 9. november mod "fatale følger for den indre fred i Tyskland", hvis indvandringen fortsættes. Han afviste, at integration er en løsning, idet "multikulturel samdrægtighed, hvor de forskellige kulturer lever ved siden af hinanden i parallelsamfund, ikke er nogen model for fremtiden."

Becksteins partileder Edmund Stoiber udtalte ved samme tid, at man skulle udvise mere end 30.000 terrorister fra Tyskland. En ordfører for CDU i Forbundsdagen, Erwin Marschewski, mente ikke, at man kunne dette pga. konventioner, men foreslog i stedet at sætte vedkommende i "fængselslignende indretninger eller kaserner".

CDU-forbundsmedlemmet Martin Hohmann advarede kansler Schröder om, at terrorismen skyldes den religiøse dimension i islamismen: Modstanderen må endelig klart udpeges, ellers "har man allerede tabt kampen".

Desuden talte en politiker i Forbundsagens indenrigsudvalg, Sylvia Bonitz (CDU), ud om, at indvandrere, der misbruger gæstfriheden og bliver kriminelle, i lang tid ingen som helst risiko har løbet for at blive udvist.

I efteråret brød *Der Spiegel* også et tabu ved i en stor artikel at berette om tysk-muslimske ægteskaber, der for den tyske kvinde ofte er "et helvede", og for manden primært en mulighed for ubegrænset ophold. "Kvinden lever ofte i et moderne slaveri", og man frygter, at "mange vestlige kvinder, der er gift med islamiske ekstremister, holdes tilbage i Afghanistan, i Sudan eller i Egypten."

(Kilde: Junge Freiheit 16/11 01).

Frankrig

Osama nyt modenavn

Indtil angrebene på USA 11/9 hed ingen nordafrikanske børn i Frankrig "Osama". Alene i løbet af efteråret fik 253 drengebørn i Paris imidlertid dette fornavn, hvis mest kendte bærer hedder bin Laden til efternavn.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2001 nr. 15).

Holland

2/3 af befolkningsvækst fremmed

To tredjedele af den totale befolkningsvækst i Holland i de sidste fem år skyldes de fremmede. Pr. 1/1 2001 boede der 1,5 mio. ikke-vestlændinge i landet. Dettets totale befolkningsvækst var i perioden på 500.000, de nævnte fremmede stod for de 300.000.

(Kilde: Vlaams Blok magazine 2001 nr. 11).

Italien

Befolkningsudskiftning godt på vej

For skoleåret 2000-2001 var der 150.000 udenlandske "studerende" i Italien (kun 20.000 ti år før). Derudover har 1,4 million "midlertidig opholdstilladelse" i landet, 1,5 mio. "permanent opholdstilladelse", der er 207.000 "flygtninge" og ansået (for lavt) 1,14 mio. illegale indvandrere. I alt mindst 4,24 mio. fremmede i Italien, langt størstedelen fra ikke-europæiske lande. Det er en tidobling på ti år. Langt de fleste har selvfølgelig valgt at slå sig ned i den velstående nordlige del af landet.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2001 nr. 15).

Bosnien

5. kolonnestat i det kristne Europa

I sommeren 1992 begyndte frivillige soldater at rejse til det centrale Bosnien fra Iran, Yemen, Pakistan, Afghanistan, Egypten, Jordan, Saudi-Arabien og andre muhamedanske lande. Ca. 3.000 såkaldte mujahediner deltog i den bosniske hær. Efter dem fulgte våben fra Iran og et overflødigshorn af penge fra Saudi-Arabien og andre islamiske oliestater. De bosniske muhamedaneres leder Izetbegovic havde også pengegaver med sig tilbage fra rejser til Tyrkiet, Iran, Saudi-Arabien, Oman, Kuwait, Qatar og Malaysia. Kontanterne, der skulle støtte forsvaret og senere genopbygning af landet, var kun til rådighed for familien Izetbegovic. Kun en håndfuld personer, som lederen stolede fuldt og fast på, fik adgang til pengene, der blev sat i udenlandske banker.

Som modydelse for pengene gav Izetbegovics regering uden at stille overflødig spørgsmål ly for mennesker fra den arabiske verden. De har nu vist sig at have del i bin Ladens al-Qaeda-netværk, den algeriske terrorbevægelse Gama al Islamiya og det egyptiske Muslimske Broderskab. "Sovende" terrorister fra organisationer fra "venligsindede islamiske lande" har i massevis boet i Bosnien og er blevet trænet af landets efterretningsvæsen. Kun efter massivt vestligt pres er nogle aktiviteter blevet afviklet.

Det fremgår af Politiken-reportage 11/11 01 betitlet "Et paradys for terrorister". Den slutter: "Ud over de tidligere myndigheders velvilje er der en anden grund til, at Bosnien er det forjættede land og base for forberedelse til kamp af erfarne terrorister. Den er, at landet ikke har

været i stand til at kontrollere sine grænser, siden det erklærede sig selvstændigt i 1992, da krigen startede. Den statslige grænsepatrolje, der blev dannet for to år siden, kontrollerer nu 70 procent af grænsen, men den kontrollerer stadig ikke lufthavnene i landet. Selv uerfarne terrorister kan komme ind i Bosnien den dag i dag og fra alle sider. Endda uden pas."

Islamiske verden

Vestens "allierede" hoved-skyldige?

Meget tyder på, at terroren og den egentlige trussel mod Vesten ikke findes i Afghanistan, som USA & Co. mest bomber ud fra geopolitiske råstofinteresser. Hovedtruslen mod os findes blandt mujahedinerne, som allerede er i Vesten, og blandt de specialister, som er tilknyttet efterretningsvæsenet fra bl.a. Saudi-Arabien, Pakistan og Egypten, vore såkaldte "allierede", "moderate" islamiske lande. Samtidig med at det saudiske kongedømme er USAs nærmeste allierede i Mellemøsten, støtter Saudi-Arabien Taleban-styret økonomisk og diplomatisk og sender sit lands rabiate unge muslimer til Afghanistan. Den arabiske politolog Ali Laïdi hævder, at den virkelige hjerne bag terrorangrebene mod USA er at finde i toppen af Saudi-Arabiens magthierarki. Dette har USA imidlertid ingen interesse i at bombe, så i stedet angribes Afghanistan, hvilket imidlertid blot øger risikoen for terror i Vesten.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2001 nr. 15; De Morgen 25/10 01; Y. Bodansky: "Bin Laden – The Man Who Declared War on America", 1999. En analyse om emnet kan bestilles via robert.steu-ckers@skynet.be).

Religionskrig

Den libyske statschefs søn, Saif al Islam Gaddafi, udtalte i et interview i november, at krigen i Afghanistan er en "religionskrig", og han advarede Europa mod den folkelige vrede "på gaderne i de islamiske lande". De islamiske befolkninger betragter felttoget mod Taleban som "en aktion mod alle islamiske lande".

Mange andre ledende muhamedanere har sagt det samme, fx generalsekretæren for *Muslim Council of Britain*, Mahmoud al-Rashid. Han hævder, at Vesten forsøger at oppuste en "grøn" (islamisk) fare som erstatning for den røde fare fra Sovjet, og han truer med et muhamedansk oprør i Storbritannien, hvis angrebene mod Afghanistan fortsætter.

(Kilde: Welt am Sonntag 11/11 01; J'ai Tout Compris! 2001 nr. 15).

Muhamedanske pogromer mod kristne

Ingen anden religion lider så stærkt under forfølgelse som den kristne. Til dette resultat kommer missionsforskeren Thomas Schirmmayer og menneskeretseksperter Max Klingberg i deres dokumentation "Martyrer 2001". Islamiske lande står i første række blandt forfølgerne, konstaterer de i dette skrifs forord. Religionsstatistikeren David Barrett fra USA bidrager med en udregning, der viser, at i 2000 var der 165.000 kristne martyrer i verden, i 2001 167.000. Dokumentationen rummer en liste med 86 lande, hvor kristne forfølges. Værst ser det ud i Afghanistan og Saudi-Arabien.

(Kilde: Junge Freiheit 9/11 01).

USA

Særbehandlingsfarer

Allan Bakke var tidligere soldat og velkvalificeret ingeniør, da han i begyndelsen af 70'erne ønskede at studere medicin. Han søgte om optagelse på Californiens Universitet (UCLA), der havde en speciel politik med at optage lidt ældre studerende, men blev på trods af gode kvalifikationer ikke optaget. Det blev derimod Patrick Chavis, som havde klaret sig meget dårligere til optagelsesprøven. Hemmeligheden var, at Bakke var hvid, og Chavis var sort, og universitetet havde særlige kvoter til optagelse af "diskriminerede minoriteter".

USAs Højesteret afgjorde imidlertid i 1978, at Bakke var blevet uretfærdigt diskrimineret. Men positiv særbehandling som sådan blev ikke erklæret illegal, og den gennemtrænger nu det amerikanske samfund. På trods af, at mange har kæmpet for at afskaffe den, bl.a. anført af den sorte forretningsmand Ward Connerly, der beskriver særbehandlingen som den "ultimate fornærmelse" mod de sorte, der altså antages ikke at kunne klare sig på lige fod med andre. Connerly blev derfor genstand for den sorte godhedsindustri foragt, fx Jesse Jackson kaldte ham en "Onkel Tom" og en "house nigger".

Og Patrick Chavis blev et symbol på særbehandlingsfordele. Mens Bakke blev en succesfuld læge i Midtvesten, praktiserede Chavis nemlig i Los Angeles' fattigkvarterer. Derfor blev han et argument for nødvendigheden og nytten af at fremme uddannelsesmulighederne for de svage i samfundet. *New York Times* har haft ham på forsiden, og senator Edward Kennedy har brugt Chavis som eksempel på, hvor meget man kan få for borgernes skattepenge ved at støtte minoriteternes uddannelse.

I 1997 blev Chavis imidlertid frataget sin ret til at praktisere, fordi han i gentagne tilfælde i forbindelse med kosmetisk kirurgi havde udvist "alvorlig forsømmelighed" og endog forårsaget en patients død. Fx en kvindelig patient bad om at blive bragt til hospitalet pga. ildebefindende, men blev i stedet blot efterladt i sit hjem hvor hun mistede 70 pct. af sit blod, inden hun blev indlagt. En anden kvinde som efter et indgreb klagede over problemer med at ånde, fik blot af Chavis at vide: "Hvis De kan tale, kan De også trække vejret". Hun blev efterladt i konsultationsværelset trods gentagne anmodninger om at blive bragt til hospital. Om aftenen døde hun af hjertestop. Dommen, der fratog Chavis retten til at praktisere, fastslog hans inkompetence og udråbte ham til en fare for den offentlige sundhed, sikkerhed og velfærd.

En kommentator konkluderede om sagen: "Minoriteterne og fattige har ikke behov for sorte læger. De har behov for gode læger." Ifølge *Journal of the American Medical Association* består 88 pct. af hvide medicinstuderende deres eksamen i første forsøg, kun 49 pct. af de sorte studerende. Man bør så vist i et samfund, der særbehandler minoriteter, nære velbegrundede betænkeligheder ved at være patient hos en læge med minoritetsbaggrund!

(Kilde: Right Now! April/June 2001 s. 14).

Australien

Indavl stort problem

Ægteskaber mellem fætre og kusiner i visse indvandremiljøer i Sydney resulterer nu i en høj spædbørnsdødelighed og alvorlige misdannelser hos nyfødte børn, viser en undersøgelse offentliggjort i et australsk lægetidsskrift. Mange af misdannelserne er genetisk betonet, fordi børnene har risiko for at arve dobbelt så mange defekte gener, når forældrene deler bedsteforældre.

(Kilde: metroXpress 17/10 01).

Kina

Kineserne kan håndtere muhamedanerfaren

Ni muslimer blev i december anholdt for religiøs undervisning i Kinas nordvestlige region Xinjiang. De ni personer havde oversat Koranen til deres lokale dialekt og brugt teksten til at undervise folk. Kinesisk politi anholdt de ni muslimer for ulovligt at have oversat Koranen til deres lokale dialekt og brugt teksten til at un-

dervise folk for at overbevise dem om det rigtige i deres løsrivelseskamp.

(Kilde: Ekstra Bladet 21/12 01).

Kommentar:

Ligesom Milosevic er dansk helt, så er kineserne indsigtfulde og indser at Islam er altid et sikkerhedsproblem. Værd at efterligne, også på det felt. Det er jo ikke en religion, som Jiang Zemin nægter ytringsfrihed, men en erobningsbevægelse, og hvis muslimer ikke kan lide lugten i det homogene konfucianske bageri, kan de jo rejse til Saudi-Arabien, hvor Israels og Danmarks knaldhamrende dødsensfarlige muslim-"flygtninge" også burde være velkomne – hvis der fandtes en gnist af humanisme i Muhamedanien overfor trosfæller.

Bo Warming

Afrika

Falsk kamp mod AIDS

Fyrrer millioner mennesker er HIV-smittede i det sydlige Afrika. Hver femte gravide kvinde er HIV-smittet. Millioner af børn er allerede forældreløse, og der bliver flere i fremtiden, som følge af AIDS-dødsfald. Hvordan skal disse enorme problemer løses? Som sædvanlig appelleres der til Vesten om at træde til med bistandsmidler til oplysningskampagner, medicin og hvad der ellers skal til for at løse problemet. Der er ingen helbredelse at hente i medicinen, men den kan forlænge livet og medvirke til at folk kan føre en nogenlunde normal tilværelse, dvs så de kan nå at smitte endnu flere, så katastrofen kan blive endnu større, så der kan blive brug for endnu flere bistandsmidler... osv... osv... Til hvornår?

Folk skulle i stedet være lidt forsigtige med hvem de kopulerer med. Således kunne de yde menneskeheden en uvurderlig humanitær indsats. Men nej, nej og atter nej, sådan skal problemet så sandelig ikke løses. For med til den frie lalleglade humanisme hører at man kopulerer med hvem man vil, hvor man vil og når man vil.

Der er hårdt brug for en alternativ humanisme med et vist minimum af ansvarlighed, anstændighed og moral.

Rent bortset fra et beskedent antal af Afrikas egne korrupte politikere, uniformerede regenter og deres embedsmænd kunne betale gildet uden at komme til at lide nød, hvis de ville. Men nej, så er der ikke noget ved at være korrupt, og appellere til deres humanisme er selvsagt omsonst.

Annonce:

Humor og satire har altid været en del af den danske tone, og var det nu ikke på tide at give islamleflerne et skud for oven i form af satire?

Der er skrevet en satirisk kabaret, og det vi mangler er dygtige skuespillere og sangere, der har et professionelt tilsnit og naturligvis først og fremmest den rette indstilling. Vi skal også bruge minimum en dygtig pianist, men også gerne et mindre rockband med kendskab til noder. Giv gerne lyd fra dig eller giv efterlysningen videre til andre, der måske kender nogen, der kender nogen, der har tid og format til at deltage.

Henvendelse

Åse Clausen Bjerg

Vedante@mobilixnet.dk

eller Danskeren, att. Peter Neerup Buhl

Bøger og tidsskrifter

Islams koloniseringspligt

Rolf Slot-Henriksen:
Hellig krig – terror eller kolonisering?
(Forlaget Rafael, 2001. 236 sider. 199 kr.).

En Vejle-præst har lige udgivet en bog med titlen "Hellig krig" om bl.a. Muhamed Attas tanker før han valgte at dø som selvmordspilot i New York.

Bogen er lige så spækket med Korancitater som Glistrups bøger, og den gør det tydeligt, at Vesten er på farlig kurs.

Vi tror at muslimer er som os, og vil blive som os på kort tid.

Vesten opfører sig som en elsker, der nægter at se i øjnene, at elskerinden er ved at gå fra ham. Det er for smertefuldt at indse, hvad der er ved at ske, så man fortrænger det dybt ned i underbevidstheden.

Befolkningsekspllosionen i Mellemøsten bidrager til at muslimer presses ud og søger hertil – siger man.

Men selv hvis ulands-folkenes antal stagnerede som vort, og ikke som nu fordobledes, så ville de søge hertil med samme iver.

Det er de høje indtægter her, og Islams krav om ekspansion, der driver dem.

“Luftkasteller er nemme at søge tilflugt i og nemme at bygge”, skriver Henrik “Livsløgn” Ibsen, og blandt de idylliske, urealistiske fantasier, som danskere søger tilflugt i, er at “en dag vil muslimer se fordele ved ytringsfrihed, videnskab og svanerskabsforebyggelse.”

Det er forsvindende få muslimer, der tager mod det som de kunne lære af os.

De har et mindreværdskompleks imod os, og deres luftkasteller/livsløgn hedder, at de i kraft af deres tro er hævet over os, og derfor aldrig behøver lære noget af os.

Når pastor Slot-Henriksens fine bog overskrifter et kapitel “Jihad får nyt liv” så kan det forvirre den læser, det er vant til Glistrups bøger om at “præcis samme stål-satte erobringslyst præger muhamedanerne fra år 622 til nu”.

Det ny er selvfølgelig, at vi har fået en volds-afvisende tossegod intellektuel ledelse, der ikke vil afvise Islam fysisk, som det skete ved Wien i 1529 og 1683.

Vi nærmest suger muslimerne hertil som jobskabende behandlingsobjekter, og dette er en stærkere kraft end presset fra de mange fødsler i deres hjemlande.

Et andet godt kapitel hedder “Allah sagde: Plant angsten i de vantros hjerter”.

Terroren kan svække vor modstandskraft lige så meget, som den kan fungere som advarsel.

Vi er jo konfliktsky og vil så gerne være gode, så glæden ved at kunne sende mad til Afghanistan vejer tungere end frygt for at muslimsk påsat skolebrand i Hjørning er parallel til højhusbrand i New York.

“Det politisk religiøse luftkastel” fører over i kapitlerne “Kultivering af muslimerne”, “Kolonisering” og “Kultur-jihad” og “Farvel til ytringsfriheden og den kristne kultur-arv”.

Nogle kan lide moderen og nogle kan lide datteren, og nogle vil foretrække denne bog for Glistrups, men budskaberne er helt parallelle.

Grundig videnskabelig dokumentation er også en værdifuld lighed, – både et velvalgt talmateriale og kildehenvisninger og ordrette citater, som fx fra Jyllandsposten 17.12.98:

“Ved omfattende optøjer og krigslignende

tilstande i Toulouse i dec. 1997 og efteråret 98 udbrød så voldsomme uroligheder, at disse strakte sig over flere døgn. Der organiseredes en ‘dræb politiet’ aktion ved at de satte ild til biler og rullede de brændende biler direkte mod politistationen. I flere døgn blev politiet forhindret i at foretage arrestationer. Det mest interessante var dog, at debatten i de franske medier kom til at dreje sig om, hvordan man bedst kunne forhindre billeder i at komme ud til offentligheden for ikke at skræmme folk og frembringe ‘fremmedhad’. De franske jernbaner var de første til at forbyde billeder af begivenhederne og af de skyldige”.

Fra kapitlet “Nyt land – Allahs gave” skal citeres følgende: “At få børn er meget vigtigt” sagde den ene, “for at vi kan indtage landet. Det sker gennem børnefødsler og socialkontoret betaler jo. Hvad de tyrkiske mænd ikke klarede, da de skulle erobre Wien, der klarer nu vi. Det er vi Allah skyldig. Vi føder jer kaput.”

Det havde vor grundlovs fædre ikke overvejet da de indførte “en mand – en stemme”.

I kapitlet om “Martyrbegrebet og profetens efterfølgelse” oplyses at: “Muslimske koranskolebørn fik hængt plastknogler om halsen af de shiamuslimske styre i Iran med forsikring om, at de i krig mod de vantro ville komme direkte i Paradis.

Slutningen af de breve, som de døde selvmordsterrorister havde på sig, der bombede ‘World Trade Center’ lød ‘Kun den, der kender belønningen efter døden kender døden. Du vil komme i Paradiset, du vil komme ind i det rigtige liv’.”

Under “Barnets opdragelse og kvindens rolle i Jihad” nævnes at: “Drengene skal i opdragelsen lære, at det er under deres værdighed at blive hjulpet med lektier af en storesøster, og de skal sætte sig i respekt overfor kvinder. Det bør være drenge der har det sidste ord overfor en kvinde i en hvilken som helst situation. Den muslimske dreng skal kende sit værd i et vantro system og vise, at han er hævet over dette system, og ikke er begrænset af vantros regler og attituder. Han skal til enhver tid vise sin styrke og ikke lade sin ære plette. Han skal aldrig lade sig hundse med af et system, som er underlegent og uden ære.”

Under “Destabilisering” nævnes: “Gadekampene i byen Oldham i England, som førte til voldsomme optøjer og plyndring af huse, pubs og butikker, og som førte til overfald på brandfolk, så 15 brandfolk blev såret, begyndte, fordi en 70-årig englænder havde vovet sig ind i det muslimske område, hvorpå 5 unge pakistanere bankede ham.”

Vi må håbe på at indvandrerne kommer op at slås indbyrdes, som da Iran og Irak tappede hinandens ressourcer i stedet

for os vantros.

Harvard-professoren Samuel Huntingtons “Clashes of civilisations” der forudsagde terroreren, er et af fundamentene for denne bog.

Problemet er ikke, at vi mangler viden om farene, men at mange føler at de ved nok fra TV’s følellesporno, og godhedsmedierne har skabt dybe voldgrave og fæstningsanlæg om deres livsløgnes “luftkasteller”.

Bo Warming

Sovjetmentalitet genoplivet

**Frank Ellis:
The Macpherson Report:
'Anti-racist' Hysteria and the
Sovietization of the United
Kingdom.
(Right Now Press, London,
2001. 48 sider. £ 4,95).**

I 1997 satte den britiske indenrigsminister Jack Straw den tidligere dommer, Sir William Macpherson, til at udarbejde en rapport om en meget omtalt sag, hvor politiet angiveligt havde været sløset og racistisk forudindtaget i undersøgelsen af mordet på en sort ung mand. To år efter forelå den 325-siders ”Macpherson-rapport”, i hvis konklusioner og anbefalinger Ruslands-eksperten dr. Frank Ellis finder mange ligheder med officiel sovjetisk argumentation. Således mener rapporten at kunne konstatere ”institutionel racisme”, skønt den ikke vover at kalde én eneste i politiet racistisk. Og der bliver ganske givet carte blanche til politisk aktivisme og frihedsindgreb med rapportens tidstypiske racismedefinition: ”En racistisk hændelse er enhver hændelse, der opfattes som værende racistisk af ofret eller enhver anden person.”

Rammende kalder dr. Ellis multikulturalisme for farlig moralsk og intellektuel svindel: ”I løbet af det sidste halve århundrede er det race-industrielle kompleks med dets beskidte, parasitiske, halvkriminelle rand af selvudnævnte ‘anti-fascister’ og ‘anti-racister’ blevet en alvorlig trussel mod vor frihed. Alle friheds-elskende briter er forpligtet til at bekæmpe og angribe disse brovtende, arrogante og utilregnelige bureaukrater. Der er ikke plads til Kommissionen for Racelighed og Kommissionen for Lige Rettigheder og deres undertrykkende love i Storbritannien. Hele denne leninistiske struktur burde rives ned og dens lovgivning trækkes tilbage.”

Som også danske etniske ligestillings-lobbyister lader Macpherson-rapporten enhver tvivl komme racismens "ofre" til gode; alt tolkes til ordensmagtens ulempe. Rapporten er enig med det sorte mordoffers mor, som udtalte, at ingen sort person nogensinde kan stole på politiet pga. dårlige erfaringer med det. Men på samme måde vil det dog kun være naturligt for politiet i udgangspunktet at være mere på vagt over for en sort end over for andre, pga. statistisk dårligere erfaringer med sorte. At sorte relativt oftere end andre stoppes og undersøges tages dog af rapporten som bevis på institutionel racisme, ikke på at sorte begår flere voldelige forbrydelser.

Når det i situationen (som i den aktuelle sag) umiddelbart lige så godt kunne have været et "internt" sort mord som en gruppe hvides mord på en sort (hvilket det viste sig at være), ville det faktisk være dårligt politiarbejde ikke først at undersøge den statistisk mest sandsynlige sammenhæng.

Antiracisme-lobbyisterne vil ikke have, at man på denne måde behandler de sorte "anderledes" – men først at have anholdt de hvide ville dog netop have været et brud med logisk politiarbejde og dermed en ubegrundet forskelsbehandling. Men rent bortset herfra vil de etniske ligestillere selvfølgelig behandle minoriteter anderledes – efter den marxistiske idé om "behov": Minoriteternes behov bliver efterhånden det, vi andre er her for at tilfredsstille.

Fejrer hvide deres kollektive identitet er det kriminelt, i bedste fald frastødende. Men alskens minoriteter inviteres officielt til at manifestere deres mangfoldighed. Der er endog en britisk Sort Politisammenslutning, hvis betjente "mærkeligt" nok aldrig er blevet kritiseret for deres behandling af sorte medborgere i forhold til hvide. Men blot én hvid betjent ytrer sig ufordelagtigt om en minoritet, bliver det pustet op til et symptom på hele korpsets "institutionelle racisme". (Selv for den enkelte politimand medfører det uhyre urimelige konsekvenser, fx af brug af kraftudtryk som næsten uundgåeligt bruges i en ophedet situation – således blev en betjent forrige år fyret efter mange års eksemplarisk tjeneste, fordi han kaldte en sort, der forsøgte at kæmpe sig fri under en anholdelse, for "black bastard").

Så snart en hvid voldsmand overfalder en sort, skal dåden partout kaldes "racistisk motiveret". Kritikken mod politiet gik i Macpherson-rapporten særlig på, at politiet afviste at kalde det omhandlede mord racistisk motiveret. De hvide overfaldsmænd var nemlig kendt for at angribe mange forskellige slags mennesker, hvorfor det ganske rimeligt tolkedes som tilfældigt, at mordofferet blev en sort. Men

rapporten stemplede denne tolkning som udtryk for "uerkendt kollektiv racisme"!

Macpherson-rapporten anbefaler, at både forbrydelser og "ikke-forbrydelser" kan anses for "racistiske hændelser". Dr. Ellis advarer mod, at der hermed er åbnet for kriminalisering af alting, og for politiske indgreb i ethvert område af livet. "Nået så vidt må man spørge, om vi ikke skulle afvise multikulturalisme og al dens væsen helt og holdent, hvis sådanne drakoniske anbefalinger mod den indfødte hvide befolkning må iværksættes for at sikre succesen for det multikulturelle eksperiment." Ellis ser klare paralleller til Sovjetunionen, "det største multikulturelle eksperiment i det 20. århundrede", som også kun blev holdt sammen med tvang og total magt.

Nøjagtig samme tendenser som i Storbritannien ser vi i alle vesteuropæiske lande, hvor etniske ligestillingsråd o. lign. skyder frem som paddehatte. Herhjemme anført af stikkertyper som Kjeld Holm, der selv har bedt stikkercentralen i Wien om at blive chefstikker for Danmark (se hans og Beate Winklers signaturer under stikkeraftalen gengivet i *Frihedsbrevet* okt. 2001). Man må håbe, at alle disse anti-nationale kræftsvulster i bogstaveligste forstand bliver ofre for folkets vrede, inden de helt har underkuet deres landsmænd og gennemført den planlagte befolkningsudskiftning.

Peter Neerup Buhl

Det moderne Danmarks arkitekt

**Bo Lidegaard:
Jens Otto Krag – 1914-1961.
(Gyldendal, 2001. 750 sider.
399 kr.).**

Historikeren dr. phil. Bo Lidegaard har atter leveret en fremragende bog, denne gang første bind af to om statsminister Jens Otto Krag i perioden 1914-1961.

Det er et fyldigt værk, der tager udgangspunkt i Krags fødsel og opvækst i Randers. Lidegaard har den udmærkede vane ikke at fortabe sig i det personlige, men koncentrerer sig om denne tid og de politiske, sociale og økonomiske vilkår, som har været tilstede for J.O. Krag og hans samtid.

Barndommen i Randers var præget af familiens svage økonomi, men Krag kommer dog igennem med en fin studenterekamen fra Randers Statsskole og bliver samtidig aktiv i DSU.

Lidegaard fører læserne videre med

Krags ankomst til København 1933. Her smider unge Krag alle de snærende bånd fra den trygge men lille provinsby Randers; det går ikke stille af. Han finder hurtigt en omgangskreds af smukke kvinder og begavede nationaløkonomer; sideløbende bliver den politiske interesse skærpet – især hvad angår tidens hotte emne, nemlig planøkonomi efter John Maynard Keynes' skole.

Krags studietid var for ham en lys tid – men fyldt med økonomiske problemer. Efter en fin eksamen fra Københavns Universitet stod Krag med gode muligheder. Hans egentlige plan var at blive politisk skribent, men sådan gik det ikke. Det blev Socialdemokratiet og Arbejderbevægelsen, der fra 1940 til hans død fyldte hovedparten af hans liv.

Lidegaard beskriver grundigt magtkampe i og omkring Socialdemokratiet og Krag. Forholdet Krag-Hedtoft var varmt, ja næsten et far/søn forhold, mens Krag-H.C. Hansen forholdet var og forblev iskoldt. H.C. Hansen optræder ikke som den store personlighed han er blevet gjort til, men som en lille skinsyg person fyldt med mindreværdskomplekser overfor den akademiske Krag.

J.O. Krags entre i det politiske begyndte for alvor i 1947 med handelsministerposten; han gjorde det godt og var ubetinget Socialdemokratiets unge håb. Men der skulle dø tre statsministre: Hedtoft, H.C. Hansen og V. Kampmann, før Krag kunne sætte sig i statsministerstolen. Han var på det tidspunkt en moden og trænet politiker, der var helt klar over, hvilken vej han ville føre Danmark ud på: Det var NATO, FN og det Europæiske Fællesskab, samt en omfattende fordelingspolitik på det økonomiske område.

Bo Lidegaards store værk kommer langt omkring Krag og hans tid; det sætter samtidig en hel masse på plads omkring Krags sind og person: En ydmyg Randersdreng med sociale ar, en begavet og frygtløs politiker, der gjorde hvad han fandt rigtigt.

Poul Vinther Jensen

Announce:

Der skulle vel ikke tilfældigvis være nogen folk fra Foreningen på Hadstenkanten der kunne have lyst til lidt diskussion om, naturligvis, de emner vi beskæftiger os med?
Send et par ord til Foreningen så formidler den kontakten.

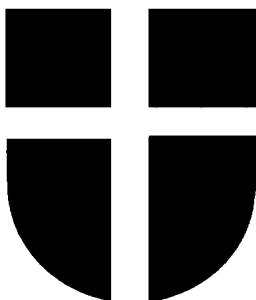
**Den Danske Forening
afholder sommerstævne
i Århus 15-16. juni.**

Den kolde skulder

Under besættelsen 1940-45 stod tyskerne ved busstoppestedet belæsset med varer købt for penge, de havde tilegnet sig fra staten. Derfor – og af utallige andre grunde, bl.a. interneringen af politiet – gav danskerne dem den kolde skulder overalt. Til trods for at samarbejdsregeringen også den gang talte for, at man skulle behandle de fremmede venligt.

Nu giver danskerne igen repræsentanterne for den ny besættelsesmagt en kold skulder. Danskerne ønsker herigennem at vise foragt overfor vore »gæster«'s behandling af det danske politi, deres indkøb for danske skatteyder-kroner, deres støtte til terroraktioner, overfald på danskere og uhyggeligt høje kriminalitet.

Politikerne kan lukke vore munde og fordømme vore »illegale«' blade, men de kan aldrig varme vore kolde skuldre op! Passiv modstand var med til at få nazisterne ud – kan det lykkes igen med islamisterne!

DANMARKSFONDEN

AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfondens af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Husk kontingent

Medlemskab 2002

koster 200 kr.

(abonnenter 250 kr.) og

dækker fire numre af

Danskeren.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

Kuponen bedes indsendt til:

DEN DANSKE FORENING, Postboks 411, 8100 Århus C.